

Stužka spravedlnosti

aneb

KŘEŠŤANSKÁ
KNIHA
MRTVÝCH

pocházející z Etiopie

z originálu přeložil
sir E. A. W. Budge
z angličtiny do češtiny přeložil,
poznámkami a esoterickým komentářem opatřil
Jaromír Kozák

Vydalo nakladatelství Avatar v Praze roku 1994

Ahabah

Obsah

PŘEDMLUVA ČESKÉHO PŘEKLADATELE.....	3
<i>I. Převtělování jako základní projev života .....</i>	<i>3</i>
<i>II. Odkaz starého Egypta .....</i>	<i>4</i>
<i>III. Tajemství jména .....</i>	<i>4</i>
<i>IV. Nad „knihami mrtvých“ .....</i>	<i>4</i>
<i>V. Krátké zastavení nad gnózí .....</i>	<i>10</i>
STUŽKA SPRÁVEDLNOSTI	13
<i>První oddíl .....</i>	<i>15</i>
<i>Druhý oddíl.....</i>	<i>20</i>
<i>Třetí oddíl .....</i>	<i>22</i>
<i>Čtvrtý oddíl .....</i>	<i>27</i>
<i>Pátý oddíl.....</i>	<i>30</i>
<i>Šestý oddíl.....</i>	<i>32</i>
<i>Sedmý oddíl.....</i>	<i>34</i>
<i>Osmý oddíl .....</i>	<i>36</i>
<i>Devátý oddíl.....</i>	<i>37</i>
POZNÁMKA ČESKÉHO PŘEKLADATELE.....	39
DOBROZDÁNÍ KE KNIZE STUŽKA SPRÁVEDLIVOSTI	41

Předmluva českého překladatele

I.

Převtělování jako základní projev života

Základním zákonem přírody je *zákon zachování*. Všechno jen mění formu, ale v celkovém množství ani nepřibývá, ani neubývá. Při smrti organismů dochází k rozdělení dvou podstat, hmotné a duchovní. Obě tyto podstaty jsou součástí svých cyklů proměny. Oba cykly se střetávají jen na nepatrné okamžiky, během nichž obývá duše hmotně tělo, aby mohla pobývat na této rovině pomalých frekvencí. Jednotlivé součásti, jimiž je konglomerát známý jako člověk obdařen, setrvávají v bytosti různě dlouhou dobu. Nejdéle setrvává duše coby podstata, mnohem kratěji hmotné částice, vytvářející její hmotný obal. Hmotné částice vydrží v těle nejdéle 7 let. Po této době je celý organismus z hmotné stránky vyměněn do posledního atomu.

Myšlenka převtělování je tedy dokonale přirozená a plně odpovídá našim přírodovědeckým pozorováním. Srovnáme-li všechna fakta, docházíme k závěru, že by bylo naopak velmi nepravděpodobné, kdyby převtělování neexistovalo. Jak uvidíme dále, bylo převtělování u všech národů všech dob považováno za základ životního běhu.

Z paměti Evropanů se začalo vytrácet až působením křesťanství. Bylo z něj vyloučeno a zakázáno, ačkoli původně zřejmě patřilo k jeho základu. Stalo se tak v Konstantinopoli (dnešním Istanbulu) roku 553 po Kristu. V souvislosti s tímto zásahem proti pravdě a svobodnému poznání je třeba zamyslet se ještě nad další pozoruhodnou historickou skutečností.

Konstantinopol bylo hlavní město Východořímské říše, jejímž srdcem bylo Řecko. Zde bylo učení o převtělování známo přinejmenším od doby, kdy se Řekové začali stýkat s Egypťany a národy Předního východu. Zmínky u Platona napovídají o přísném tajení této nauky, a tak nelze hovořit o tom, že by byla všeobecně rozšířena. Tento trend se patrně podílel i na zákazu z roku 553.

Nicméně řecký názor není směrodatný, protože jazykověda prokazuje, že jen polovina řeckého lexika je indoevropského původu, druhá byla vytvořena z fěničtiny (zcela odpovídá hebrejštině) a egyptštiny. Z toho plyne, že se patrně jednalo o primitivní kmen, který podstatným způsobem čerpal z těchto kulturních a civilizačních zdrojů. Zájemce o bližší údaje odkazují na významnou studii M. Bernala „*Black Athena*“ (Černá Athéna).

Otázka existence či neexistence převtělování se přirozeně nedá odvozovat z nějakých názorů, ale musí vycházet vždy jen z faktů. V rámci naší civilizace tento výzkum teprve musí přijít. Jeho součástí by však nemělo být jen sbírání a vyhodnocování případů, které, jak se zdá, se dají vysvětlit právě jen převtělováním, a případné pokusy v laboratorních podmínkách, ale i studium starých spisů vztahujících se k tomuto problému.

V Egyptě se střetáváme hned s celou škálou velmi pozoruhodných textů, které nebyly dosud skutečně vážně a kriticky hodnoceny z tohoto hlediska. Egypt však zdaleka není jediným místem na zemi, kde se takové texty vyskytují. Jejich srovnáním docházíme k překvapivým závěrům. Ukazuje se totiž, že výklad v nich obsažený, který bychom jinak mohli považovat za mýtický a veskrze fantastický, se zcela shoduje, pokud jde o fakta, a liší se jen kulturní prostředím.

Za takové situace se fantastické stává již méně fantastickým, a zaslouží si proto skutečně nestranné studium. K jeho počátkům by mohlo náležet i toto dílko.

II. Odkaz starého Egypta

Stužka spravedlivosti a nepochybně i *Kniha života* byly ovlivněny egyptským odkazem v závislosti na tom, jak, byla celá oblast nilského údolí pod přímým egyptským vlivem až ke čtvrtému kataraktu. Později odkaz starého Egypta nesly říše merovejská a napatská. Zde nutno dodat, že s nezaměnitelnými egyptskými vlivy se setkáváme všude a ve skutečnosti na nich stojí celá naše civilizace.

Ve *Stužce spravedlivosti* nacházíme velké množství egyptských vlivů, ovšem samotný obsah knihy svědčí o tom, že se nejedná o prostý kulturní vliv, nýbrž tvůrci museli čerpat z vlastních zkušeností. To má přirozeně veliký význam pro zkoumání přirozenosti člověka a všeho živého.

Na tomto místě nelze vypsát byt' jen některé egyptské vlivy, s nimiž se můžeme setkat všude a na každém kroku, a neplatí to jen o Etiopii, ale o celém světě. Zpracovat takovou látku jen poněkud vážněji, to by si vyžádalo svazek značného objemu, což by znamenalo podstatnou zátěž pro tuto předmluvu. Nicméně egyptské vlivy, které jsou současně kořeny naší kultury, si zaslouží takové pozornosti, že se k této látce vrátím v samostatné studii.

III. Tajemství jména

Stužka spravedlivosti obsahuje dlouhé seznamy jmen, které nám mohou připadat beze smyslu. Je to však koncepce jména, která tvoří klíč ke kulturám starověku; ne-li ke všem, tedy jistě k těm pod vlivem Egypta. Jméno bylo považováno za „slovo moci“ čili prostředek, jak získat moc nad pojmenovanými předměty.

Je proto jen logické, že věci i tvorové mají různá jména, jak se mění jejich stav. To vedlo vesměs k falešné představě, že všichni Egypťané věřili v mnohobožství. Poněvadž bylo jméno „slovem moci“, bylo současně i tajeno. Totéž platí i o vlastních jménech (lidé byli známi především pod pseudonymy). Knihy obsahující seznamy jmen byly proto obzvláště tajeny. Je však zjevné, že tyto seznamy jmen jsou ve skutečnosti soubory manter. Se seznamy jmen se setkáváme nejen ve *Stužce spravedlivosti*, ale v Egyptské knize mrtvých *Kapitoly o vycházení na den*. Z hlediska parapsychologie je představa důležitosti jmen mimořádně zajímavá, protože současné bádání na jejím poli ukazuje, že k navození řady jevů potřebujeme „adresovací prvek“, a tím je právě jméno.

IV. Nad „knihami mrtvých“

Potom, co vyšly knihy R. Moodyho a dalších autorů popisující stavy v klinické smrti a po smrti, rozšířila se móda „knih mrtvých“. Jak byly dříve v podstatě ignorovány, tak jsou dnes nekriticky přijímány. K tomu ostatně napomáhá i skutečnost, že dosud nebyla pořízena žádná vydání se zřetelem ke kritice obsahu z hlediska psychotroniky. Pokud je mi známo, bude toto vydání prvním takovým pokusem.

Módní vlna „knih mrtvých“ může u kritického čtenáře vyvolat nedůvěru, obzvláště když vidí některá „díla“, jež vznikla v současnosti a jen z komerčních zájmů, jako např. „Americká kniha mrtvých“.

Mluvíme-li o knihách mrtvých, je potřeba si uvědomit, že se jedná o umělý název. V Egyptě vznikl například tak, že jim Arabové označovali svitky papyru nalezené v hrobkách, samozřejmě bez toho, že by mohli porozumět jejich obsahu. Název se později přenesl i na jiné tradiční knihy pojednávající o záhrobí. Žádná z knih, nad nimiž se zde velmi stručně zamyslíme, však takový název původně neměla.

Evropští badatelé název přejali a všeobecně rozšířili, protože odpovídal jejich zcela odlišnému pohledu na záhrobí v porovnání s člověkem starověku, dosud nezasaženým životem v nepřírozené společnosti. Tato chyba by nám měla být velkým mementem v tom smyslu, že nelze pojmy a představy jiných kultur chápat a posuzovat našimi falešnými měřítky.

Uveďme si jen malý příklad: v kulturách, z nichž pocházejí nejznámější knihy mrtvých, tedy egyptské a tibetské, je zcela odlišná představa Boha a božstev, než-li je tomu v evropské kultuře. Předně Bůh má zcela jiné vlastnosti a pak se na jednu stranu jeví, jako by byl jedinou bytostí, ale na druhou je zobrazován v mnoha podobách s různým stupněm vzájemných závislostí, takže lze uvažovat až o polyteismu. Společným rysem je i to, že Bůh není něčím nedostupným, ale naopak každý člověk se může stát Bohem a vpravdě toto je i smysl jeho pobytu na zemi.

Vraťme se však k záhrobí. Pokud jeho existenci vůbec připouštíme, je pro nás něčím neskutečným, světem stínů. Život jako takový a „já“, tedy individualita, jsou v našem světě spojovány výlučně s hmotným tělem. Toto popření duše nutně přináší strach ze smrti. Ten není jen strachem z neznáma, ale především strachem z definitivního zániku, protože ti, kdož svoji osobnost spojují s hmotným tělem, se zákonitě obávají, že se zánikem jejich hmotného těla zaniknou i oni.

Na rozdíl od tohoto postoje, systematicky pěstovaného od cařihradského koncilu z roku 553 po Kristu, ti, kdož tyto nesmírně cenné údaje zaznamenali, znali pravdu o smrti a zákonitostech života. „Knihy mrtvých“ napsali, aby zrychlili proces převtělování. V „záhrobí“ totiž trávíme podstatně více času než na Zemi a z toho ještě největší část v čemsi, co bychom mohli nazvat pseudoživotem. Ten je podmíněn karmickou vyspělostí, neznalostí a omezeností. Je totiž velmi obtížné vůbec poznat, že dotyčný zemřel, protože se pro něho nic nemění, pokud jde o jeho vědomí. Nemusí se změnit ani život, který žije, protože smrtí přichází do světa, kde je jedinou určující silou myšlenka. A zde tkví zásadní problém: pokud si zemřelý vytvoří vlastní myšlenkový svět a uzavře se v něm, nikdo se k němu již nemůže dostat. Stejně tak se ani on nemůže dostat ke sboru, o němž svaté knihy hovoří jako o soudu, ale ve skutečnosti to jsou poradci. To má za následek, že ve svých představách může žít libovolně dlouho, protože čas v záhrobí má vlastní měřítka, a jeho nové vtělení může být odloženo i o celá tisíciletí. Z literatury známe i mediální projevy příslušníků starověkých národů, kteří dodnes nezjistili, že již dávno nežijí v hmotném světě. Aby zemřelý nahlédl skutečnost, musí se vůbec dozvědět, že zemřel, a zde hrají významnou roli právě „knihy mrtvých“. Z tohoto důvodu je jejich obsah nevyjádřitelné ceny.

Dnešní poznání ukazuje, že není národa, který by převtělování nepovažoval buď v současnosti nebo v minulosti (dokud nezasáhlo „reformované křesťanství“) za samozřejmou věc. Přitom se často jednalo o zcela oddělené skupiny, kde nelze uvažovat o kulturních vlivech. Ostatně to platí i o samotných knihách mrtvých, jejichž obsah je popisem téhož, ať již vznikly v rámci jakékoli kultury. Při uvažování o libovolné součásti kultury je třeba mít na paměti, že díky setrvačnosti myšlení není možné nikdy zcela vyhladit starší tradice, zvyky a přesvědčení. Pokud jde o myšlenku přežití smrti či převtělování, nikdy ji nenacházíme na něčem naroubovanou, nýbrž v samém základu kultury, což nejvýmluvněji vypovídá o tom, že se jedná o všeobecně poznatý jev, a nikoli o pouhý kulturní vliv a pověru, jak by nám chtěli někteří namluvit (viz zcela nekorektní a povrchní výklad pojmu „převtělování“ ve Stručném slovníku filozofických pověr od polského autora J. M. Bocheňského, Alterna, 1993).

Představitelé křesťanských církví, zejména katolické, dodnes o převtělování nechtějí nic slyšet a velmi vehementně je odmítají. Je ovšem paradoxní, že právě axiom převtělování jistě patřil k pilířům Kristovy nauky! Mnozí se chtějí dovolávat autority Bible s tím, že tam nic takového není, ovšem zapomínají, že mezi dnešní Biblí a texty 1. - 5. století je velmi podstatný rozdíl. Bible prošla

mnoha úpravami a hlavně škrty. Informace o převtělování byly definitivně zatraceny za vlády byzantského císaře Justiniána I. na koncilu v Cařihradě roku 553 po Kr. Jako kuriozitu dodejme, že se o dání do klatby nauky o převtělování rozhodovalo volbou. Strana, která zvítězila, získala pouze o jeden hlas více a tento jeden hlas ochromil dějiny Evropy na dobu delší než 1400 let.

V Bibli byly sice provedeny rozsáhlé škrty, ale přece tam zůstala místa, kde se o převtělování hovoří zcela otevřeně nebo která nedávají bez této myšlenky smysl. Jako příklad si uveďme alespoň:

*Odpověděl Ježíš a řekl mu:
„A men, amen, pravím tobě.
Nenarodil-li se kdo znovu,
nemůže viděti království Božího.“*

(Evangelium Sv. Jana 2,3)

V Pavlově I. Epištole ke Korintským, 15, 4 - 8 nacházíme i tuto zajímavou zprávu o vidění Krista poté, co zemřel:

4. „A že je pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne, podle písem.
5. A že vidín jest od Petra, potom od dvanácti.
6. Potom od pěti set bratrů spolu, z nichž mnozí ještě živi jsou až dosavad a někteří zesnuli.
7. Potom vidín jest od Jakuba, potom ode všech apoštolů.
8. Posléze pak ze všech jako nedochůdčeti, ukázal se i mne.“

V připravovaném svazku o psychických jevech popsanych v Bibli se pokusím ukázat, jakými cestami se ubíralo křesťanství a jak došlo k odklonu od původní nauky. Proto se zde jen stručně zmíním o místech, kde se nejlépe dochovala původní křesťanská, tedy gnostická literatura.“

Ještě předtím je však nutno upozornit na skandál století, a to právě na poli biblického bádání. Došlo k němu poté, co katoličtí badatelé, ale hlavně moderní inkvizitoři tajili po čtyřicet let skutečný obsah textů objevených u Mrtvého moře v Kumránu. Tyto texty jsou vydávány teprve dnes, poté co jejich strážci museli kapitulovat pod soustředěným tlakem nezávislých biblických badatelů. Mezi nimi má největší zásluhy John Allegro a Robert Eisenman. Zájemce o tuto problematiku jednak odkazují na jejich díla a jednak na vynikající knihy Michaela Baigenta a Richarda Leigha *The Dead Sea Scrolls Deception* a *The Messianic Legacy*.

Pokud jde o oblasti, kde se zachovala skutečně prvokřesťanská díla, je nejvýznamnější Etiopie, kde v klášterních knihovnách odpočívají klenoty ranně křesťanské literatury, které katolická církev již dávno stihla zničit v oblastech své moci.

Do Etiopie se koptské křesťanství dostalo z Egypta. Ten je současně další zemí, kde se můžeme setkat s unikátními díly, ačkoli i zde z nich řada vzala za své, protože Egypt přece jen nebyl tak nedostupný jako Etiopie.

Z důvodu pronásledování se původně náboženská uskupení musela přeměňovat v tajné společnosti a rovněž úzkostlivě chránit své knihovny. Takové se dosud našly u Mrtvého moře a v Egyptě v Nag Hammádí.

Dalším místem je Irsko, kde dlouho vzdorovala Římu keltská církev a i když se nakonec podvolila, přece si zachovala své knihovny, neboť se tak stalo v době, kdy již nedocházelo ke zběsilým pronásledováním a nadto by si to Řím mohl jen stěží v Irsku dovolit, pokud zde chtěl získat vliv.

Jestliže se gnostické texty dostaly až do Irska, je logické předpokládat, že bychom je měli nalézt ještě někde na cestě mezi Palestinou, či Egyptem a Irskem. Takové místo skutečně existuje v okolí Narbonne v jižní Francii. Zde dodnes existuje tajná společnost „Prieuré de Sion“, z níž vzešli templáři, kathaři, rosikruciani, zednáři a další skupiny. O tom však více v samostatné studii.

S největší pravděpodobností dalším místem, kde bychom mohli gnostické knihy nalézt, je vatikánská knihovna. Církev podle všeho asi nezničila vše, co se očekává, že zničila, ale chová to spíše v tajnosti.

Po tomto uvedení do problematiky je třeba se zastavit již nad samotnými knihami mrtvých. Jak již bylo řečeno, jedná se o umělý název, takže by bylo účelné jej používat pouze jako označení této kategorie literatury.

Vezmeme-li v úvahu všechna díla, která se z této kategorie na světě zachovala, známe nepochybně jen nepatrný zlomek všech, jež existovala ve všech dobách a všech kulturách. Svůj podíl zde nepochybně sehrál fakt, že všechny texty knih mrtvých byly původně tradovány ústně, jakožto součást relevantních obřadů. Velmi zajímavý doklad o tom nacházíme v Egyptě v „Textech pyramid“, kde krom vlastního textu nacházíme i glosy o činnosti kněze při předčítání. Tyto glosy nemají v zapsaném textu nejmenší smysl ve vztahu k ostatnímu textu, a proto někteří egyptologové „Texty pyramid“ označují za scénické. Skutečnost, že se glosy dostaly i do psaného textu zachovaného na stěnách pyramid V. dynastie a následujících, zřejmě dokazuje, že tehdy byl již tento velmi starý text kodifikován a pokládán za svatý.

Ze zřetele však nemůžeme pouštět ani jiná vysvětlení, např. že scénické poznámky tam jsou úmyslně, aby zádušní obřady mohly probíhat v záhrobí třeba po celou věčnost. Můžeme mít pochybnosti, pokud jde o účinnost takového opatření, ale rozhodně to dokládá velkou prozíravost těch, kdož tyto texty nechali vytesat v královských pyramidách. Je zjevné, že měli velké pochybnosti, zda si mrtvý král bude schopen uvědomit svůj nový stav hned po smrti či během pohřebních obřadů. To byl patrně i důvod, proč nakonec trvaly 70 dní.

Výskyt těchto textů spolu s délkou pohřebních obřadů proto velmi výmluvně vypovídá o úpadku duchovní úrovně egyptských faraonů. Ti byli původně velekněžími nejen titulárními, jak tomu zřejmě bylo patrné od poloviny IV. dynastie, ale skutečnými zasvěcenci, mnohdy nadanými silnými psychickými schopnostmi, dále zesilovanými psychotronickými rezonátory. Pak bylo samozřejmé, že podobně jako tibetští lámové, nepotřebovali ani tito velmi vyspělí jedinci zádušní obřady, protože byli schopni nazírat skutečnost od okamžiku smrti.

Doklad pro tuto teorii nacházíme patrně i v pozdějších dobách. Na mysli mám především soubor hrobů nomarchů z kraje Antilopy. Pocházejí z I. přechodného období a z počátku Střední říše. Zdobena je jich však jen asi třetina. Zbytek je označován za nedokončené, přestože v řadě z nich je i několik jam pro pohřby.

Ve zdobených hrobkách se setkáváme s vynikajícími reliéfy a nápisy, z nichž lze do značné míry rekonstruovat rodokmen tohoto rodu. Přesto v něm vidíme mnoho děr a je zjevné, že i neznámí příslušníci tohoto knížecího rodu museli být někde pohřbeni. Není důvodu, aby to bylo někde jinde, než právě v tomto komplexu hrodek, v Beni Hasanu.

Na dokreslení je třeba říci, že rodina těchto nomarchů byla velmi blízká králům dvanácté dynastie a musela patřit k nejpřednějším v celém Egyptě. Jestliže tedy reliéfy a nápisy chybí, asi jich nebylo třeba. Z historického hlediska je pro nás škoda, že v nezdobených hrobech nejsou reliéfy představující dobový život, životopisné nápisy nebo alespoň jména majitelů. Z hlediska tehdejší znalosti záhrobní skutečnosti však může být jejich nepřítomnost velmi významná.

Z doby zhruba o tisíc let pozdější po objevení se „Textů pyramid“ máme tzv. „Texty rakví“, zaznamenávané, jak již název naznačuje, na rakvích. Jedná se o velmi rozsáhlý soubor „říkadel“, který dosud, podobně jako další texty „záhrobního rázu“, nebyl ani analyzován z psychotronického hlediska. Přibližně 1500 let před Kristem vznikly první texty tzv. thébské recenze, psané na papyru. Ty prošly do konce egyptských dějin ještě určitým vývojem, a proto se hovoří i o tzv. saiské recenzi.

Jako „Egyptská kniha mrtvých“ je většinou označována jen thébská recenze, protože jen ta je běžně knižně vydávána. Na druhou stranu je ovšem zřejmé, že do kategorie „knih mrtvých“ spadají všechny jmenované texty. „Egyptská kniha mrtvých“ se správně nazývá „Kniha o vycházení do světla“, což velmi dobře vystihuje skutečnost střetávání se zemřelého s vlastním Nadjám.

Velmi by se ovšem mýlil ten, kdo by si myslel, že toto jsou jediné egyptské texty, které můžeme označit jako „kniha mrtvých“. Za všechny alespoň uvedme: „Kniha bran“, „O tom, co jev záhrobí“, „Kniha dechu“, „Kniha o překonání věčnosti“.

Další velmi známou „knihou mrtvých“ je tzv. „Tibetská kniha mrtvých“. Česky vyšla ve dvou verzích, jednou přeložená z třetího jazyka, podruhé přeložená z tibetštiny. Prvá verze (tibetština-angličtina-němčina) je opatřena komentářem spíše z hlediska tradičně lamaistického než psychotronického, a druhá, přeložená z tibetštiny přímo, je v podstatě výborem a je zcela bez komentářů. Komentáře k této knize psal i Květoslav Minařík, dosud však nebyly zveřejněny. Zajímavý komentář k německému vydání napsal psychoanalytik C. G. Jung.

„Tibetská kniha mrtvých“ byla zapsána snad někdy v sedmém století po Kristu, ovšem od té doby byla údajně držena v tajnosti, což by odpovídalo běžné praxi, jak textu dodat posvátnosti. Právo byla později „objevena“ a využívalo se jí k předcítání textu zemřelému, nebo umírajícímu. K tomuto účelu sloužila i „Egyptská kniha mrtvých“ či „Stužka spravedlivosti“.

„Tibetská kniha mrtvých“ je rozsahem mnohem menší než její egyptská družka. To však může platit jen o textu, který máme v rukou. Nelze vyloučit, že je to pouhý výpisek z mnohem rozsáhlejších děl, která neznáme nebo nechápeme. Tomu by ostatně odpovídala i zmínka Lobsanga Rampy o branách, jimiž mrtvý musí procházet. V „Tibetské knize mrtvých“ je nacházíme ve formě jasných světél, což je konkrétnější popis než v egyptských pramenech.

Rozdíl v objemu je však dán také skutečností, že „Tibetská kniha mrtvých“ se přísně drží tématu popisu stavu v „bardu“, tedy v mezidobí mezi smrtí a novým vtělením. Naproti tomu „Egyptská kniha mrtvých“ má mnoho odboček. To je dáno tím, že byla sestavována z textů, jímž patrně již tehdy nebylo dobře rozuměno.

V samotné „Egyptské knize mrtvých“ se dočítáme, že některé texty byly již tehdy prastaré a byly objevovány učenci roztroušené v různých chrámech a na různých předmětech. Není zcela jasné, jak tomuto máme rozumět, protože se může jednat jak o snahu dodat knize na vážnosti, ale stejně tak to může být výraz úpadku znalostí tohoto rázu.

Já bych se přikláněl k teorii o úpadku. Svědčí pro ni nejen skutečnost, že patrně již „Textům pyramid“ nebylo dobře rozuměno v době jejich zápisu, ale i fakt, že knihy mrtvých na papyru byly vyráběny masově a bylo na ně spoléháno jako na amulet, který bezpečně provede zemřelého záhrobím. Kdyby byla tehdy znalost o skutečné přirozenosti záhrobí všeobecnou a skutečně aktivní, nebyly by vůbec třeba.

V porovnání s předchozími texty je „Stužka spravedlivosti“ nejchudší a působí dojmem pouhých výpisků. To je ostatně zmíněno hned na jejím samém počátku, a tak máme reálnou naději doufat, že se v Etiopii ještě nalezne kompletní verze knihy mrtvých, užívaná ranými křesťany. Text, který zde předkládáme, sloužil jednoznačně jako amulet, ale i tak není bez zajímavosti nejen pro studenty náboženství, ale především pro ty, kdož se zabývají studiem posmrtných stavů.

Ve „Stužce spravedlivosti“ nacházíme jednotlivé momenty, které můžeme zcela bezpečně ztotožnit s poznatky získanými hypnotickou regresí a obsaženými i v ostatních „knihách mrtvých“. Celkově zde však chybí chronologický popis stavů, jimiž mrtvý po opuštění těla prochází. Je zjevné, že právě toto obeznámení může mrtvému do určité míry pomoci. Jako velmi účinné se však zdají být dlouhé v tomto textu obsažené seznamy jmen. Jejich soustředěné, hluboce procítěné a opakované odříkávání napomáhalo duši umírajícího či zemřelého (za aktivní účasti přítomného duchovního) k osvícení a ve vzácných případech i k osvobození z koloběhu převtělování. Aniž si to musel uvědomit, působilo zbožné odříkávání samozřejmě i na samotného recitátora, a jistě i na ostatní přítomné - nebyla to tedy kniha pouze pro mrtvé.

Se jmény se hojně setkáváme i v „Egyptské knize mrtvých“. Zde však každému předmětu přísluší jedno jméno, a tudíž se tu setkáváme se snahou o navození připoutanosti zemřelého k jeho aktuálnímu stavu. Vše nasvědčuje tomu, že se staří Egypťané též snažili zastavit kolo převtělování, ovšem za cenu, že zemřelý zůstane ve světě představ - v bardu, což není v žádném případě

východisko z utrpení způsobeného nevědomostí. Proto je „Stužka spravedlivosti“ z duchovního hlediska cennější než „Egypťská kniha mrtvých“.

Všechny knihy mrtvých nesou pozoruhodné množství společných rysů. Je však nemožné, aby vycházely jedna z druhé. Jejich velká podobnost je dána skutečností, že popisují skutečné děje a vnitřní stavy po smrti člověka, a proto jsou užitečné jednak obecnému čtenáři, aby věděl, s čím se může setkat, až zemře, a jednak psychotronikům, protože jim poskytuje množství cenných údajů, které by jen velmi těžko zjišťovali za pomoci regrese. Přitom je pravděpodobné, že by sami ani všechny nezískali (jako např. o branách). Studium této literatury se psychotronik dostává do pozice ověřovatele a porovnávatel údajů a přestává být pouhým nevědomcem, tápajícím ve tmě, neznalým otázek, a tím méně odpovědí.

Proti teorii, že „knihy mrtvých“ pocházejí z jednoho kulturního zdroje, svědčí hlavně následující:

1. Základní děj je shodný, pokud jde o stadia, jimiž zemřelý prochází, ale kulturní prostředí je zcela jiné. Kdyby byly knihy přejaty, právě tyto „kulturní znaky“ by způsobily, že by se stala kniha pro přejímajícího nesrozumitelná, a tudíž nezajímavá.

2. Kdyby byla i přesto přejata, „kulturní znaky“ druhé kultury by se musely projevit, a to nikoli jen v názvu. Přejímající by totiž nemohli odlišit fakta od smyšlenek.

3. Není vůbec jasné, proč by k převzetí mělo dojít, protože, pokud je náboženství pouhý soubor představ pramenící z kultury daného národa, pak se musejí lišit tak, že jsou vzájemně nesdělitelné.

Jak je patrné z poznámek, děje popisované v „knihách mrtvých“ se v podstatných rysech kryjí s tím, co popisují lidé v klinické smrti. Vedle reálných dějů ovšem umírající zakoušejí i zkušenosti, ať již příjemné nebo nepříjemné, pramenící z jejich představ. Po prozkoumání celé této literatury a po jejím důkladném experimentálním ověření prostřednictvím vzpomínek navrátilců z klinické smrti a hypnotickou regresí do oblasti barda (metaživotu) se můžeme dozvědět nejen pozoruhodné věci o našich osudech, ale i o světě představ jednotlivých kultur, a to tím, že bude moci být prozkoumáno, co v dané knize mrtvých zbývá po vyčlenění psychických skutečností. Dokud toto nebude provedeno, nelze z textů knih mrtvých usuzovat na nic.

Knihy mrtvých se mohou stát i důležitými zdroji poznávání nejasných částí dějin daných kultur. I když je např. v Egyptě zjištěno osídlení od paleolitu, přesto není jasné, zdali Egypťané pocházejí z Egypta, nebo jsou-li rasou příslou. Již Emery, významný britský egyptolog, ve své knize *Archaic Egypt* (Archaický Egypt) popsal antropologicky odlišné kostry, které označil za dynastickou rasu. Dnes je tento názor sice spíše odmítán, ale přesto si zasluhuje pozornosti.

Je skutečností, že egyptská kultura se naprosto odlišuje od ostatních afrických kultur, jako by do Afriky ani nepatřila. Svým dlouhým soužitím s nimi jistě mnohé převzala, ale základ se zdá být zcela její a nikde na světě nemající obdoby. Ostatně i zařazení jazyka mezi hamitsko-semitské je více než nejisté.

V egyptském náboženství objevujeme zajímavý podvojný rys: náboženské představy se vztahují k nebesům, ale země předků je kladena kamsi na západ a označována jako Duát. Někteří egyptologové to překládají jako „záhrobí“, ale toto není zdaleka jisté, protože je zde ještě výraz „Amentí“, který označuje skutečné záhrobí. Řada textů obsahuje i mapy oblastí, jimiž mrtvý prochází. Oblasti záhrobí jsou popsány v řadě nezávislých děl. Vezměme si jen Danta a Swedenborga. Pokud se nám skutečně podaří záhrobí prokázat a zmapovat, pak nám mohou egyptské „pohřební texty“ možná odpovědět i na to, odkud Egypťané přišli, a případně vyjasnit řadu dalších otázek.

V.

Krátké zastavení nad gnózí

Gnóze jako filosoficko-náboženský směr je českému čtenáři dosud málo známa a zasluhovala by jistě větší pozornost, aby si mohl o ní učinit vyčerpávající obraz. Zajímavé publikace se objevují teprve v poslední době, neboť až do objevu významné gnostické knihovny v Nag Hammádí v Horním Egyptě v roce 1945 existovalo i pro odborníky málo spolehlivých pramenů o gnózi.

Pronásledování gnostiků, hlavně po roce 553, bylo totiž tak důkladné, že všude, kam katolická církev představovaná pavlovským (ovšem již mnohokrát překrouceným) vyznáním dosáhla, byly zničeny všechny památky a s nimi i veškeré vzpomínky na gnózi. Do obecného povědomí proto vstoupila jen jako jakási sekta s kacířskými názory.

Byl to právě nález kodexů v Nag Hammádí a textů od Mrtvého moře, který tuto představu vyvrátil. Dnes již víme, že se nejednalo o žádnou sektu, ale o původní podobu křesťanství. V již zmíněné vynikající studii *The Messianic Legacy* (Mesiášský odkaz), shrnující moderní biblická bádání, autoři Michael Baigent, Richard Leigh a Henry Lincoln dokonce docházejí k závěru, že již Pavel po svém obrácení na víru byl později exkomunikován jako první kacíř, protože začal hlásat věci zcela neslučitelně s nazaretánským vyznáním, jehož byl Ježíš Kristus představitel.

Zde však není naším cílem vést jakékoli teologické debaty. Gnóze, mající za základní axiom převtělování duše, je velmi zajímavá pro paleopsychismus svými popisy posmrtných stavů. Historicky možno říci, že představuje vrchol lidské snahy o poznání své skutečné přirozenosti. Dnes se do tohoto vrcholu opět vracíme, ovšem ne z pozice víry, ale vědy, a proto máme naději, že naše poznatky i jejich praktické uplatnění půjdou dále než v době gnóze.

Jak jsem již řekl, gnózi se budu blíže zabírat v díle analyzujícím psychické jevy v Bibli, a proto toto stručně uvedení do problematiky ukončím nárysem vývoje poznávání skutečné přirozenosti člověka. S mnohem podrobnější podobou se čtenáři mohou seznámit v mé připravované práci o dějinách psychického výzkumu od nejstarších dob do současnosti.

Zcela zřetelná víra v posmrtný život se nám zrcadlí již od prvních umělých pohřbů v době kamenné. Přirozeně o tehdejší myšlenkovém světě nemáme žádné informace, ale přesto se zdá být nejpravděpodobnější, že tato víra byla majetkem celé společnosti. Snad to souviselo se skutečností, že lovecké tlupy byly zcela nedělitelnou součástí přírody a každý její člen, již z důvodů pouhého přežití, musel mít vysokou vnímavost, neomezující se jen na vesměs nepřátelské hmotné okolí, ale i na oblasti vnímatelné dnes jen velmi citlivými jedinci. Stručně řečeno, můžeme předpokládat, že, pravěcí lovci a sběrači byli jasnovidní. Tento předpoklad je potvrzen i objevem této schopnosti univerzálně rozšířené u zvířat.

Dnes jejíž dokázáno, že psychické schopnosti vycházejí ze samého základu života, a nejsou proto ničím ojedinělým nebo dokonce nadpřirozeným. Je jimi obdařen každý tvor, který žije přirozeně. V nejstarším období lidských dějin proto bylo samozřejmé, že byly něčím zcela běžným a nutným pro přežití. O tom více v mé knize *Léčím příčiny*.

Později, s přechodem na jiný způsob potravy a života, tj. se vznikem neolitu, se psychické schopnosti začínají ztrácet. Člověk však přesto cítil, že jeho domov je na „druhé straně“, a proto v přímé závislosti na tom, jak se od svého „domova“ odřezával, vzrůstala jeho potřeba mít alespoň prostředníky, kteří by mu zajistili spojení s vyšší realitou. Zprvu to byli šamani a později, v ještě spoutanější společnosti, kněží.

Původně byli šamani a kněží mimořádně citliví jedinci a jejich funkcí bylo radit lidem, zprostředkovávat styk s mrtvými, léčit, věštit a další podobné činnosti, mající význam pro přežití a později pro nadvládu nad jinými skupinami.

Není jistě překvapivé, že se takové úřady brzy zprofanovaly, protože vlastníci informací (ať skutečných či předstíraných), k nimž neměli všichni přístup, nebyli téměř kontrolovatelní a to jim

umožnilo zneužívat svého postavení ku svému prospěchu. Jejich výsadní postavení jím přinášelo moc a byla to právě tato moc, která zničila jejich původní schopnosti.

Jako logický důsledek se objevují božstva. Zprvu symboly sil a aspekty jediné skutečnosti, později však velmi vítaný prostředek na koho svádět neúspěchy v jakýchkoli psychických výkonech kněží.

Je samozřejmé, že i když se psychické schopnosti stávaly stále vzácnějšími, zejména v jejich prakticky užitečných aspektech, skuteční psychici byli stále a jsou dodnes. Brzy se však stávali cílem útoků těch, kdož si na psychiky pouze hráli a pro něž byli nebezpeční jako důkaz, že oni sami takové síly nemají.

Ve starověkém Egyptě zřejmě dosáhlo využívání psychických sil svého vrcholu a současně - díky rozlehlosti krajiny a relativní autonomii jejich jednotlivých krajů (nomů) - tam přinejmenším po celý starověk, alespoň na omezených místech, dávné ryzí psychické schopnosti stále přežívaly. Místy jejich přetrvávání byly zejména kraje Horního Egypta.

Velký skok, skutečnou revolucí přináší ve 14. stol. před Kristem Amenhotep IV. přejmenovaný na Achnatona. Neotvírá sice pokladnici vědění ještě dokořán, ale veřejně prohlašuje, že je jen jediný bůh. Egyptští (a nejen egyptští) kněží to věděli dávno, ale tajili to před veřejností, protože věřila-li v pověřené představy, byla lépe manipulovatelná.

Toto odhalení bylo pro kněžstvo natolik nepřijatelné, že Achnaton byl prohlášen za kacíře a po 17 letech vlády byl patrně nucen abdikovat.

Achnatonovo učení natolik připomínalo Mojžišovo, že již S. Freud upozorňuje na jeho zarážející podobnost. Teprve Ahmed Osman přichází roku 1991 s otevřeným prohlášením, že Achnaton a Mojžiš jsou jedna a táž osoba. K této otázce se vrátím v samostatné práci.

Zatímco Mojžiš představuje Starý zákon a současně působí jako prostředník mezi lidem a Bohem, Ježíš tuto hranici boří. V tom je nepochybně jeho hlavní historický přínos. Vyzývá lidi, aby hledali Boha v sobě a učí o převtělování.

Díky jeho psychickým schopnostem a skutečnosti, že snad každý člověk, a to platí i dnes, se setkává ve svém životě s událostí, kterou normálně nedovede vysvětlit, se jeho učení velmi rychle šíří, a to i přes perzekuce ze strany farizejských zákoníků a římské moci.

Učení o převtělování představuje totiž hrozbu. Každý stát, zejména nedemokratický, vládne a vůbec, existuje na základě strachu, v němž jsou obyvatelé drženi. Pokud je někdo přesvědčen, že smrtí těla život nekončí, není možné jej jakkoli vydírat, protože je ubezpečen, že se mu z tohoto hlediska vlastně nemůže nic stát.

Právě tato nezlomná víra způsobila, že ani římské arény nedokázaly první křesťany odvrátit od jejich víry. Jejich přesvědčení mělo naopak takovou sílu, že se začalo šířit zprvu mezi římskými otroky a později i mezi patricii, poté co se uchytilo v Egyptě.

Byla-li víra v převtělování a život po smrti výhodná v době pronásledování křesťanů, stává se opět hrozbou s tím, jak se křesťanství stává pomalu státním náboženstvím. V dokonalé historické závislosti na tomto faktu se od poloviny 4. století počíná na koncilech vystupovat proti převtělování (zprvu omezeno na ariánství), později, roku 553 na koncilu v Konstantinopoli (Cařihradě), je gnóze a vůbec vše související s převtělováním prohlášeno za kacírství a jako takové pronásledováno.

Psychické jevy a vzpomínky na minulé životy se však vyskytují samozřejmě dále. Dochází tak k podivuhodnému rozštěpení. Případy, které je možno připsat kněžím nebo svatým, jsou považovány za zázrak, kde to však není možné, hovoří se o díle d'áblův. Takovému člověku mohlo hrozit i upálení, a proto se o těchto jevech raději na veřejnosti nemluvalo. Toto platí i o psychických projevech kromě informací o záhrobí a posmrtném životě. Zde bylo bez výjimky dotyčnému dáno najevo, že buď bude mlčet, nebo jej stihne přísný trest.

S příchodem renesance se poměry poněkud uvolňují a v písemných dokladech rychle přibývá popisů psychických případů, mnohdy pozoruhodné dokumentační hodnoty, které se staly i prostým lidem. Studujeme-li totiž staré kroniky, můžeme snadno rozpoznat, že popisované události se

vztahují jen na úzký okruh jedinců, zatímco lid je zcela ponechán stranou. S tím současně padá bariéra a církví budovaná představa, že psychické jevy jsou vyhrazeny pouze svatým.

Poněvadž byla moc církve dosud nezlomena, musela nutně z její strany přijít reakce. Případy se počala zabývat inkvizice, ač měla zprvu zcela jiné poslání. Počínaje 14. a konče koncem 18. století dochází k obludným procesům proti „čarodějnicím a čarodějníkům“.

Je jasné, že zdaleka ne všichni, zejména později, nebyli psychici, protože odsouzen a upálen mohl být i ten, kdo byl bez důkazu pouze obviněn, a to i třeba usvědčeným zločincem, nebo se prostě odlišoval čímkoli od ostatních, ať již svojí inteligencí, zdravím, nebo naopak duševní chorobou.

Dnes, koncem dvacátého století, pomalu padá opona zatajování a manipulací, alespoň v této oblasti, tak jak přibývá našich poznatků z psychotroniky, zejména zprostředkovaných hypnotickou regresí. Přesto však není osvěta šířena tak, jak by bylo třeba. Nelze vyloučit, že to zdaleka není jen setrvačností myšlení, ale spíše snahou tyto skutečnosti zamlčet, protože stane-li se znalost o převtělování všeobecným majetkem, bude ovládání lidí velmi ztíženo pro ty, kdož se snaží s obyvatelstvem manipulovat.

Z toho, co již bylo řečeno, je patrné, jak je důležité získat odpověď na otázku převtělování a všeho s ním spjatého. Není to důležité jen pro poznání samo, ale především pro přežití budoucí lidské společnosti. Tento výzkum by měl být i nepatrnou náhradou, kterou může západní civilizace dát ostatnímu světu jako odškodné za zkázu, kterou působila a působí na národech, které nebyly natolik silné jako Indie, aby přežily a jejich učení s nimi.

Stužka spravedlnosti

Vysvětlivky grafických symbolů:

[ ] vsuvka do původního textu

Fol. číslo stránky původního rukopisu uloženého v Britském muzeu

(?) nejisté čtení

[Fol. 2a]

Ve jménu Otce a Syna a Ducha Svatého,¹ jediného Boha²

1. Modlitba pro spasení [z³] „KNIHY ŽIVOTA“⁴, jež se nazývá „LEFÁFA SEDEK“, již Otec napsal svou vlastní rukou⁵ před tím, než se KRISTUS zrodil ze svaté ženy PANNY MARIE.⁶

2. Umožní člověku vstoupit do úzké brány⁷ a umožní mu dostat se do království nebeského a vede jej k pravdě.⁸ A toto je, co KRISTUS pravil k MARII, Své matce, potom, co se z ní [Fol. 2b] narodil.

---

¹⁾ Trojjedinečnost i více jedinečnost je ryzí egyptská teologická koncepce, která dodnes působí egyptologům řadu problémů, protože se nemohou dohodnout, bylo-li egyptské náboženství monoteistické či polyteistické.

²⁾ Pojem „jediný bůh“ se v egyptských náboženských textech vyskytuje velmi často, i když je připojován k řadě zdánlivě různých bohů, spíše však aspektů jediné skutečnosti.

³⁾ Jak bude čtenáři zřejmé při dalším čtení tohoto spisku, vznikla tato kniha jako sbírka výpisků. Jednotlivé pasáže na sebe proto ne vždy dobře navazují a v mnoha případech chybí jejich vazba zcela. „Kniha mrtvých“ pochází z doby, kdy již sloužila pouze jako amulet, který bylo potřeba nosit při sobě a zcela jistě jej bylo nutno vložit do hrobu. Skutečné poselství knihy bylo již zatemněno.

Pisemné amulety vznikaly obecně jako výpisky posvátných textů, a proto, jak je naznačeno hned na počátku spisku, je velmi pravděpodobné, že v etiopských klášterních knihovnách odpočívá mnohem větší a ucelenější spis - značné zajímavosti pro psychotroniku - „Kniha života“.

⁴⁾ V etiopském originále „Mašáfa Hajuvát“.

⁵⁾ Můžeme jen velmi obtížně rozhodnout, co měl pisatel tímto obratem na mysli. Může se jednat o pouhou snahu dodat knize nimbus výlučnosti, ale vzhledem k pozoruhodnosti jejího obsahu půjde spíše o náznak, že „Kniha života“, z níž byl tento text vypsán, byla tvořena intuitivně, v hlubokém autorově pohroužení. Touto cestou vznikla převážná část posvátných knih světa.

Stejně tak je však možné, že se jedná na narážku na „Thóvtovy knihy“, v nichž měla být shrnuta veškerá moudrost Egyptanů. Jejich počet se podle různých autorů liší od 42 až do více než 30 000. V evropské tradici jsou tyto knihy známy jako Hermovy čili hermetické. Obsahově zahrnovaly všechny tajné vědy. Za ústřední můžeme považovat filosofická díla, z nichž se až do dnešní doby zachovalo několik spisů - Poimandres, Asclepius, Stobaeus a dále zlomky (vše v řečtině). Všechna uvedená díla zřetelně vycházejí z egyptského odkazu. Český čtenář bude mít možnost seznámit se s těmito spisy v mém překladu a výkladu.

⁶⁾ Skutečnost, že „Svatá rodina“ křesťanství je zřejmě odvozena z egyptské božské rodiny Osiris - Eset - Horus, je již vědcům známa dlouho. Zajímavé je, že pokud jde o sám akt početí a panenství, i zde vychází biblický příběh z egyptského. Na rozdíl od něho však způsob početí nevysvětluje.

V egyptské legendě o Osiridovi, Esetě a Setovi - zlém bratru Osirida, jenž jej zabil a později, když Eseta našla jeho mrtvé tělo, jej rozsekal na kusy, se dovídáme, že potom, co Eseta shromáždila všechny části Osiridova těla, jí chyběl jeho pohlavní úd, který pozřela ryba. V jistém smyslu právě jej potřebovala nejvíce, protože bylo třeba, aby počala Osiridova syna. V opačném případě by totiž Set dosáhl vraždou svého a dosedl na královský trůn Egypta (tehdy bozi pobývali na zemi). Úd vytvořila z vosky a svou magickou mocí jej oživila. Nato počala.

Z tohoto hlediska tedy svého bratra a zároveň manžela Osirida nikdy pohlavně nepoznala, a zůstala tedy pannou. Na vysvětlenou budiž ještě dodáno, že pojem panna, který hrál roli na Předním východě, byl zcela neznám v Egyptě, kde se rozlišovaly ženy jen na ty, které již rodily, a které nikoli. Proto v egyptských textech nenacházíme žádné úvahy ani zmínky o panenství Esety.

⁷⁾ Touto „úzkou bránou“ je otvor, který vidí umírající nebo ten, kdo se dostane do klinické smrti. Znalý jej všechny národy všech dob. Do povědomí současné západní civilizace se dostal zejména díky zprávám o klinické smrti shromážděným dr. R. Moodym.

Za „bránou“ následuje „tunel“, jímž umírající prochází. Mnohdy si stěžuje na jeho úzkost. Nepochybně to je jeho hmotné tělo, které opouští do široka rozevřenou sedmou čakrou.

⁸⁾ Převážná část lidí nahlédne pravdu až po smrti. Hmotné tělo a jeho nedokonalé smysly jsou natolik omezující, že není možné pravdu poznat prostřednictvím těla. Proto o životě ve světě hmoty lze též hovořit jako o světě přeludů.

První oddíl

3. Šestnáctého dne⁹ měsíce Jakátít¹⁰ se KRISTUS zjevil MARII na místě, kde spravedliví mají svůj příbytek v Zahradě¹¹ a na místě,¹² kde přebývají hříšníci, jsou mučeni v Pekle.¹³

4. A když je viděla, byla ohromena, i trásla se a bála strachem velikým. I vykřikla naše Paní MARIE.

5. I promluvil k ní JEŽÍŠ: „Neboj se, ó MARIE, Má matko, kteráž jsi mne nosila v lůno a porodila mne z DUCHA SVATÉHO.“

6. „K čemu jsem Tě nosila?“

7. „Řekni mi, můj Synu, jak mohou být moji bližní uchráněni před stravujícím ohněm?“¹⁴

8. „Obávám se o svou vlastní duši, i o [Fol. 3a] Jáchimovu,¹⁵ mého otce a o Anninu, mé matky a o Samuelovu, i o Josefovu, mých bratrů a o Alžbětinu, mé sestry a o Davidovu, předka mé rodiny.“

9. „A teď, pověz mi, ó můj Synu, jasně a určitě, jak tito mají být uchráněni před stravujícím ohněm?“

10. A opět se Jej MARIE tázala i řekla Mu: „K čemu bylo dobré, že jsem Tě nosila v mém lůně po devět měsíců a pět dní?“ [Fol. 3b]

11. I ronila naše Paní MARIE hořké slzy a KRISTUS plakal s ní.

12. I promluvil k ní JEŽÍŠ: „Neplač, ó MARIE, má matko, hle, promluvím¹⁶ se svým Otcem. A potom co mi dovolí, abych tak učinil, vyjevím ti to.“

---

⁹⁾ Tento den se slaví svátek k počtě Panny Marie mezi křesťany na celém světě. (*Budge*)

¹⁰⁾ únor - 5. březen (*Budge*)

¹¹⁾ Míněn je ráj - Zahrada Eden. V obrazném vyjádření „Zahrada“ můžeme spatřovat egyptský vliv. Egypťané zahrady velice milovali, což není nikterak překvapivé, když si uvědomíme, že úzký pruh úrodné půdy je obklopován až k obzoru se táhnoucí pouští.

¹²⁾ Z psychotronického hlediska je velmi pozoruhodné, že „Peklo“ a „Ráj“ jsou zde kladeny prostorově do stejného místa. To naznačuje jednak jejich reálnou neexistenci a pak další podstatnou skutečnost, že zemřelý je skutečně může prožívat, ale jen ve své mysli. V tomto tvrzení se shodují všechny texty, popisující posmrtné stavy.

¹³⁾ V záhrobním (astrálním) světě má myšlenka absolutně určující význam. Zemře-li proto někdo, jehož představy o záhrobí jsou zdeformovány náboženskými představami a vírou, skutečně vidí mnohé útvary, které ho mohou děsit nebo i mučit. Jeho vize však jsou zcela vytvořeny jeho myslí a kromě šokujících zážitků mají za následek, že takový jedinec se nemůže dostat před „karmický soud“, kde by se dozvěděl, jak bude pokračovat v následujícím životě. To v důsledku znamená, že se nemůže převtělit, protože v tomto neblahém stavu musí setrvat tak dlouho, než nahlédne, že to, co vnímá, jsou jen jeho falešné představy. Skutečný význam původní myšlenky „kniha mrtvých“ byl v tom, aby si zemřelý toto uvědomil a nesetřával v chimérách. Druhou funkcí „kniha mrtvých“ mělo být ukázání znaků, že člověk zemřel. V tomto je totiž ještě větší problém. Potom, co se totiž odpoutáme od hmotného těla, nic se pro nás nezmění, pokud jde o vnímání, a tak mnozí jedinci zůstávají ve výše popsáném stavu proto, že si vůbec neuvědomují, že zemřeli. Pro toto tvrzení máme tisíce dokladů ze spiritistických seancí.

Sledujeme-li takového nešťastníka z vnějšku (nelze se totiž k němu dostat), vidíme ty představy, které si vytváří. Tato skutečnost je znamenitě vyjádřena ve třetí verši, protože Panna Marie, která tyto výjevy původně neviděla, je zde jejich svědkem, aniž se jí osobně nějak dotýká. Je zcela logické, že má strach o sebe a o své blízké.

Jejich reálná neexistence je zde naznačena tím, že Kristus jí nechal „výjevy“ z opačných světů vidět na jednom a tom samém místě!

¹⁴⁾ Měla-li na představy předkládané v této „Knize mrtvých“ nějaký podstatnější vliv „Egyptská kniha mrtvých“, pak se zde patrně odráží 126. kapitola, popisující ohnivý jezero, hlídané čtyřmi opicemi s psí hlavou, jímž je nutno projít. Z textu i viněty této kapitoly je zřejmé, že se nejedná o žádný „pekelný oheň“, nýbrž o očistný „oheň hadích sil“, ničící esplana, a karmicky tak očisťující.

Vzhledem k tomu, že autor „Křesťanské knihy mrtvých“ věděl velmi dobře, o čem píše, je téměř jisté, že se zde nejedná o žádné kulturní výpůjčky. Tímto ohněm může být i setkání s Nadjád, projevujícím se jako oslnivá záře, jež zemřelému „předvádí“ průběh celého jeho života včetně pocitů, jak jeho činy působily na druhé.

¹⁵⁾ Fonetická podoba jmen v originálu: Ijákím, Hannah, Samuel, Josíf, Elsábeth, Dauvíd.

13. I šel JEŽÍŠ ke Svému Otci a řekl Mu: „Hle, MARIE, Má matka, pláče. Dej mi Knihu života, již jsi napsal Svou vlastní svatou rukou před tím, než jsem byl porozen MARIÍ, Pannou, sedící na voze Cherubínů,¹⁷ Tvém trůně.“

14. I promluvil Jeho Otec ku Svému Synovi: „Hle, dal jsem ti ji. Jdi a řekni MARII, Tvé matce, že jsem před ní nikdy nic neskrýval a pokud jde o Tebe, vše před Tebou odhaluji.“¹⁸ [Fol.4a]

15. I psal JEŽÍŠ zlatým perem.¹⁹ A přišel světelný oblak²⁰ a vznášel se nad nimi, i vytvořili²¹ sedm ohnivých závojų²² a nikdo [nic] nevěděl a neslyšel, ani andělé²³ a ani archandělé,²⁴ dokud neřekli MARII vše následující.

16. I řekl jí²⁵: „Vezmi tuto [knihu], již ti dávám.“

---

¹⁶⁾ Velmi zajímavý moment, s nímž se ostatně setkáváme ve všech formách křesťanství, je hierarchie svatých, sv. rodiny, andělů a archandělů atd. Zejména výrazně je to možno vidět ve Španělsku, kde se často nemodlí k Bohu nebo ke Kristu, ale jako prostředník zde působí Panna Marie. Přestože „sedí na trůnu Boha“, potřebuje prostředníka v podobě svého Syna.

Sv. rodina je personifikací jednotlivých stupňů nesmrtelných složek lidské bytosti:

- Panna Marie (džíva) představuje individuální duši.
- Kristus (átman čili Já) symbolizuje uskutečnění Boha v sobě.
- Bůh (brahma) symbolizuje realizaci univerzálního božství ve všem.

¹⁷⁾ V originále „Kirúbél“.

¹⁸⁾ Tento verš potvrzuje správnost představy hierarchie popsané v předchozí poznámce. Přestože před nikým není žádný informační zdroj uzavřen, je tím obtížněji dostupný, čím je bytost od něho hierarchicky vzdálena.

¹⁹⁾ Tento verš, zjevně metaforický, není celkově jasný, zejména pokud jde o výraz „psal zlatým perem“, což ani nezapadá do logiky následujících řádků, pokud tento obraz představuje psychickou skutečnost. Jiná situace ovšem nastává, pokud se jedná skutečně o „psaní“, protože gnostikové přikládali psanému i vyslovenému slovu velkou moc, podobně jako staří Egyptané.

²⁰⁾ Zřejmě se jedná o jeden ze „světelných oblaků“, s jakými se setkáváme v Tibetké i Egyptské knize mrtvých.

²¹⁾ Patrně Bůh a Ježíš. Ostatně celým textem se jako nit táhne skutečnost, že nelze vždy rozlišit, má-li autor na mysli Boha či Krista. Ačkoli evropské církve učí o trojjednosti boží osoby, přece její tři složky chápou jako oddělené osoby. Koptská církev učí, že Bůh je jedinou osobou, což je anánský názor, daný do klatby již ve 4. století. Celkově lze říci, že tyto názory na podstatu boha plně odrážejí staroegyptské představy, kde se na jedné straně hovoří o jediném bohu, na druhé však o jejich až nepřehledném množství. Zatímco máme sklony je chápat jako samostatné bytosti, ukazuje se, že jsou častokrát pouze různými aspekty jediné bytosti. Ty ostatní padají na vrub staroegyptské představě o jménu (viz předmluva).

²²⁾ Předchozí obraz je umocněn „sedmi závoji“, nepochybně tzv. sedmi branami, rovněž popsány v předchozích zmíněných textech. Jejich zvláštností je skutečný přechod z jedné oblasti do druhé (platí i o vědomí) bez možnosti cesty zpět. Co tedy bylo za těmito „branami sděleno“, se nemohl dozvědět nikdo, kdo stál před nimi.

²³⁾ Anděl znamená posel. Toto není příliš odpovídající vyjádření těchto bytostí, když se jasně hovoří i o „archandělech“ (viz další poznámka), tedy podle této logiky „nadposlech“.

Ve skutečnosti se jedná o tzv. pomocníky, kteří pomáhají nově přichozím orientovat se v novém prostředí. Mnohdy je dokonce musejí přesvědčovat, že zemřeli, protože, pokud jde o pocity a úroveň vědomí, nic se pro ně nemění. Jedině pokročilí jedinci dokáží skutečně využívat mnohem větší a širší možnosti, které v této oblasti mají. Pokud jde o reálnou existenci těchto „pomocníků“, je pozoruhodné, že se s nimi setkáváme nezávisle ve všech spisech kategorie „knihy mrtvých“. Byli však zjištěni i řadou badatelů provádějících hypnotické pokusy. Mezi nimi nacházíme i českého badatele Břetislava Kafku. Blíže o tom v jeho „Nových základech experimentální psychologie“.

²⁴⁾ Archandělé jsou jacísi představení těchto „pomocníků“. Jsou to bytosti vyšší kategorie, žijící normálně na vyšší úrovni vědomí, než do jaké zemřelý odchází. Alespon někteří z nich byli původně také lidé, ale dokázali se vypracovat na tuto úroveň karmickým (duchovním), vývojem. V okamžiku, kdy je člověk uvolněn z reinkarnačního kruhu pozemských vtělení, stává se „andělem“ (podobně jako v Tibetké knize mrtvých „děvou - polo-bohem“). Dalším vývojem se zde stává „archandělem“. Budiž zde ještě poznamenáno, že andělé mohou žít v normálních lidských tělech i na zemi. Nemáme tím na mysli onen přenesený výraz, nýbrž fakt, že někteří duchovně vyvinutí, vnitřně čistí a prosvětlení jedinci ve dne žijí jako zcela běžní lidé a v noci opouštějí své tělo v astrální podobě a působí jako tito pomocníci. Příkladem může být Joan Grantová nebo v omezené míře Peter Richelieu. Jako vhodný materiál pro hlubší studium této problematiky lze rozhodně doporučit esoterickou novelu *Růžový elixír*, čerpající z autentických zkušeností jejího autora Dr. Eduarda Tomáše, případně některé jeho další povídky z triptychu *Metafyzické příběhy* (vydalo nakl. Avatar 1992 - 1994), či *999 otázek a odpovědí na cestě Poznání* (Avatar, 1994). Pozoruhodné a filosoficky fundované osvětlení různých sfér a stavů vědomí přináší rovněž vzácné dílo Dr. Míly Tomášové *Za čas a prostor* (Duha, 1991).

17. „Neodhaluj to však člověku, který není schopen toho snést,²⁶ či tuto Knihu²⁷ střežit,²⁸ nýbrž moudrému, který ve Mne věří a řídí se Mými příkázáními.“

18. „A nikdo, kdo vlastní tuto Knihu, nesestoupí ani do místa mučení,²⁹ ani do Pekla.³⁰

19. „A co více, kdokoli, kdo ji nosí a kdokoli ji má zavěšenu na krku³¹ [Fol.4b], toho hříchy budou prominuty.“

20. „A pokud ji svým hlasem opakuje³² v době obětování, budou mu odňaty, i bude očištěn od znečištění hříchem.“³³

21. „A pokud bude třikrát učiněno na hrobě znamení ŠALAMOUNOVY pečeti³⁴ touto knihou, potom co byl pohřben, andělé jej provedou³⁵ branami³⁶ života a umožní mu, aby předstoupil před Boha³⁷ a uvedou jej do království nebeského“.

---

²⁵⁾ Jméno boha bylo u řady kultur natolik posvátné, že se ani nesmělo vyslovit, natož napsat. To vycházelo z představy, že kdo zná skutečné jméno, má nad danou věcí, osobou, ale i bohem moc. Proto se při oslovování boha používala různá náhradní, většinou popisná jména či jen pojem „Bůh“.

Pokud bychom takové chování považovali za pověřené, velmi bychom se mýlili. Současné psychotronické poznání totiž ukazuje, že pro „aktivování“ subjektu potřebujeme „adresovací prvek“. Tím je většinou jméno. Zdá se, že člověk starověku tento poznatek dovedl do extrému, ale jinak je zcela racionální.

²⁶⁾ Toto příkázání odhaluje pravý důvod zatajování mnohých znalostí v minulosti.

²⁷⁾ „Knihou“ je zde míněn obecně soubor naučení, a nejde tedy výlučně o zapsaný text.

²⁸⁾ Ptáme-li se po znalostech o převtělování u starověkých národů, nacházíme většinou jen náznaky, sice velmi výmluvné, ale přece jen náznaky. Je tomu tak proto, že tato znalost byla vždy a u všech rozvinutých společností tajena, nejspíše z politických důvodů. Nejlepší doklady toho, že byly skutečně tajeny, nacházíme u Platona.

Zdánlivou výjimkou z tohoto pravidla byl Egypt, kde nacházíme mnoho zajímavých výjevů a nápisů. Tento stav byl ovšem dán skutečností, že v Egyptě se zachovalo mnoho prostor přístupných jen nezasvěcenějším a nápisy a reliéfy bylo možno tesat i na relativně veřejných místech, díky nízké úrovni gramotnosti.

²⁹⁾ Míněn je Očistec.

³⁰⁾ V originále je uveden hebrejský název pro podzemní místo, kam se odebírají zemřelí. Odpovídá řeckému Tartaru nebo egyptským podzemním jeskyním.

³¹⁾ „Stužka spravedlivosti“ sloužila i jako talisman, který bylo nutno nosit neustále při sobě. Není jasné, zda se jí přiřítala nějaká magická síla nebo šlo pouze o preventivní opatření, aby ji měl člověk neustále při sobě pro případ nehody.

S tímto zvykem se setkáváme rovněž v Egyptě a následně v islámských zemích, kdy jako talisman může sloužit vybraný verš Koránu.

³²⁾ I v tomto předčítání a recitování nacházíme paralely se starým Egyptem a Tibetem. Nelze vyloučit, že by se našly i u dalších národů.

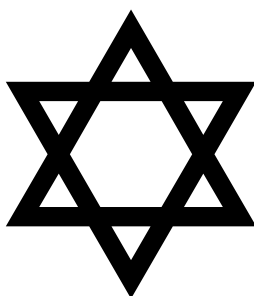
³³⁾ „Očištění od hříchu“ je velice výstižný přír. „Znečištění“ se projevuje temnými místy v auře a vznikem esplan, které lze odstraňovat pro někoho velmi nebezpečnými tantnickými praktikami.

³⁴⁾ Viz obrázek.

³⁵⁾ Zde se opět setkáváme s poznatkem, že andělé jsou ve skutečnosti pomocníci, kteří pomáhají zemřelým projít úskalími, která je mohou očekávat.

³⁶⁾ Myšleno je sedm bran, zmiňovaných v „Tibetské knize mrtvých“ a důkladně popisovaných v egyptské „Knize bran“ a „Egyptské knize mrtvých“. S dokladem o jejich existenci se setkáváme v Moodyho práci „Život po životě“, kde lidé v klinické smrti se nejdále dostali k prvnímu z těchto předělů (bran). Všichni si byli vědomi, aniž jim to kdokoli řekl, že překročí-li jej, již se do svého těla nevrátí.

³⁷⁾ Myšlenka se zdá odpovídat opět vizím „Tibetské a Egyptské knihy mrtvých“. Ten, kdo zemřelého soudí, není nějaký Bůh, nebo jiná bytost, ale zemřelý sám. Zatímco v „Tibetské knize mrtvých“ je zdůrazňováno, že vize jsou halucinacemi mrtvého, v egyptské soudí zemřelého Osiris. Poněvadž je však zemřelý sám Osinidem, je zjevné, že soudí sám sebe. Oba zdroje tedy říkají jinými způsoby totéž. Ve „Stužce spravedlivosti“ je toto zastřeno křesťanskou představou, kde se odmítá poznatek, že člověk a Bůh jsou jedním a týmž, ačkoli Kristus to v Bibli říká otevřeně.

22. Ó prived' mne, tvého služebníka (jméno³⁸) do světla života³⁹ a do spasení, které je věčné!⁴⁰

23. A když JEŽÍŠ skončil, prozradil⁴¹ MARII Svá jména, která jsou nutná pro život a spasení [Fol. 5a].

24. I promluvil poznovu: „Nechť lidé volají a říkají: V [těchto] Tvých jménech беру útočiště.“

Berháná'él	'Afrejón	'Afnátá
Lahan	'Úrá'él	'Afūr
Masdejós	Láhi	'Afkír
Jáuv	Kédá	Chítá
Márjón	'Afrátáuv	'A'ó
'Amánú'él	'Adná'él	'Akbadír
Badmáhíl		

25. V těchto Tvých Jménech, Já, Tvůj služebník, (jméno³⁸) беру útočiště, abys mohl se mnou mít slitování a mohl ukázat soucit nade mnou.

Kírós	Batrókós	Sabín
Tátín	Patín	Derpíkáuví'ál
Kamarlejós	Tenberánem	Kerádejón
'Auvergá'él	'Akótejá	Kared'él
[Fol. 5b]		
Jákér	'Afká'él	Sakelkeljánós
Tarkíjós	Kuebá'él	'Arná'él
Debá'él	'Aljós	'Irós
Hanó	'Alfá	'Ijá'éjá
Hídá	Júdá	'Udá

³⁸) V rukopisu, z něhož překládal Budge, bylo uvedeno jméno „Štefan“ (v originále Stephan). Obecně se sem doplnilo jméno toho, komu měla kniha sloužit.

³⁹) Krátce po smrti se mrtvý setkává vždy s dvojicí světél, jedno je jasné, druhé temné. Karmicky (duchovně) nevyvinutí jedinci před jasným světlem prchají. Tato žádost se vztahuje na to, aby měl dost sil do tohoto světla „vstoupit“, čímž unikne ze světa představ, a bude se buď moci připravit na nové vtělení, anebo postoupit do vyšší úrovně vědomí, pokud je jeho výcvik v hmotném světě již ukončen.

⁴⁰) Zde se nám opět objevuje žádost, aby se dotyčný již nemusel vracet do těla. K čemu by jinak žádal o věčné spasení. Z formulace je zjevné, že existuje i jen dočasné spasení, tedy údobí, po které člověk nežije ve hmotném těle.

⁴¹) Zde se patrně odráží staroegyptská víra v „tajná jména“. Člověk získal moc nad svým okolím, pokud znal skutečná jména předmětů a lidí. Z toho důvodu bylo zapomenutí jména jedince ztotožňováno s jeho absolutní smrtí. „Egyptská kniha mrtvých“ je ve své podstatě také takovou sbírkou jmen, vedle velmi pozoruhodných popisu.

'Adá	Dáldá	Harí
Dúní	Lauvaladí	Kóbá
'Alfá	Nijódíharí	Deldá
'A'úhadídlejádí	Nedlekín	Hehedúdí
'Auvján	Terén	Tátás
'Acházjós	'Atyós	Másyás
Bá'él	'Ahúhá'él	'Auvlódel
Dán	'Alnátín	

26. V těchto Tvých jménech беру útočiště, abys mohl mít se mnou slitování a ukázat soucit Svému služebníku (jméno³⁸).

27. I promluvil JEŽÍŠ KRISTUS k MARII: „Slitování Mého nebeského Otce je úplné a dokonalé. A pokud se věří [Fol. 6a] v toto Mé jméno, přiřkne jim život a spasení.“⁴²

28. „Kéž se mi stane, abych já, Tvůj služebník (jméno⁴³) [žil] věčně. Amen.“

---

⁴²⁾ Zde se znovu podtrhuje důležitost znalosti jmen. Podle této víry mohl být tedy spasen jen zasvěcený. V přeneseném slova smyslu to však může znamenat, že ten, kdo se přiblížil ke konci svého karmického (duchovního) vývoje, se o něj aktivně zajímá, a tak se stane zasvěceným. Je ostatně velmi pozoruhodné, že ve všech „knihách mrtvých“ se setkáváme s důrazem na znalost, schopnost samostatně myslet, a nikoli pouze věřit bez racionálního základu. Z toho nutně plyne, že ti, kdož vyžadují slepou víru, pouze brzdi karmický vývoj těch, kteří se stali jejich obětmi.

⁴³⁾ V rukopisu, z něhož překládal Budge, uvedeno „Walda Michael“.

Druhý oddíl

Ve jménu Otce a Syna a Ducha Svatého, Jediného Boha

29. I napsal⁴⁴ JEŽÍŠ Svoji Svatou rukou:

Sírónó	Paná	Uvípíros
Farases	Nórós	Mas'amar
Jauvséf	Refsejós	'Alhíjós
Mag'ejós	'Elnós	Fapalná
'Eflón	Jar'ajós	Didmós
Rapjón	Kuokuenafé	Júsíf
Madfen	'Alfó	Makdejós
'Afré	'Alíf	Bét
[Fol. 6b]		
Gámél	Dálét	Hé
Uváu	Záj	Hét
Tét	Júd	Káf
Láméd	Mím	Nón
Sámkít	'E	Pé
Sadé	Kóf	Rés
Sán	Táu	

30. „Kéž má žádost odstraní temnotu až k Tobě⁴⁵ „ó Pane, mocí těchto Tvých Jmen a ať ani jedno nedopustí, abych já, Tvůj služebník (jméno³⁸), spatřil dým místa mučení.

31. „Ó Velký Bože, který trváš na věky, jaká jsou Jména, která náš Pán řekl božskému PETROVI“?

32. Zde jsou:

Fekíjer	Láhú	Mesdejás
'Aten	'Aflá	'Alén
'Atlákín	Láhláhú	La'enáhanatú(?)
Nehlef	'Aryós	Uvaryós
'Aklejá	Peljá	Tašíháló
[Fol. 7a]		
Mid	Ha'é	'Ajó
Remákermír	Surjál	Sadáká'él
Salátjál	'Afkejál	'Anjál
Milmá'él	'Atjód-'aj-lesán	'Alfáuví
'A'a-	Jáu	'Agjós
dakháráuví		
Káfú	'Armenjál	Semjál
'Afrú	'Aránát	'Afráskares

⁴⁴⁾ Zde je vyjádřena posvátná úcta, kterou měly mnohé národy k písmu a k písemnictví. Podle legend jim písmo a tím i vzdělanost (samy je spojovaly dohromady) přinesli bohové.

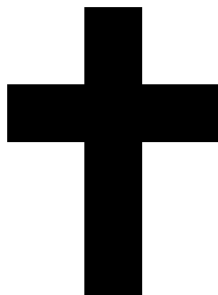
⁴⁵⁾ Jsou míněny přízraky a „bezvědomí“, v němž řada duší setrvává i dlouho dobu po smrti, než si uvědomí svůj skutečný stav.

'Ajhi	'Elóhé	'Afmíjál
'Amánú'él	'Abrestejál	'Aljál
'Erná'él	'Amáserjál	'Afserjál
Germeljól	Dermeljúl	Kardaljúl
Germúljúl	Der'asuvís	'Arkejál
Sarsejasel	'Amjós	Tebérjá
Hetjó	Tersedem	Marjá
[Fol. 7b]		
Mármá	'Ansós	Dáké
'Abjátér	Harátón	Pankatarsáter
'Ijásjonródach	Chédra	'Ú'usúsinóják'a'ejóuvós
Salás'él	Héséuvón	Denpas

33. „V moc těchto Tvých Jmen já, Tvůj služebník (jméno⁴³), se utíkám.“

SÁDÓR 'ALÁDÓR DÁNÁT 'ADÉRÁ RÓDÁS

34. „V těchto pěti hřebech Kříže našeho Pána JEŽÍŠE KRISTA, já, Tvůj služebník (jméno³⁸), беру útočiště.“

Třetí oddíl

Ve jménu Otce a Syna a Ducha Svatého, Jediného Boha

[Fol. 8a]

35. Modlitba určená při nesení zemřelého:

DEKÁS   BATRÓN   KÚGÚJÁ   GÁNÓN   KÁUVES   KÍREL

36. Nic neohroží⁴⁶ zemřelého, jemuž bude tato kniha předčítána⁴⁷ v poslední den.

37. V den soudu GOGa⁴⁸ i MAGOGu⁴⁹ a těch, kdož porušili Boží zákon i těch, kdož pronášejí nepravdivou řeč,⁵⁰ bude řečeno: „Já jsem KRISTUS, Syn živoucího Boha“⁵¹ a všichni, kdož jsou hříšníky, v něho uvěří.“

38. I řeknou křesťané: „Věříme ve jméno JEŽÍŠE KRISTA, Syna Boha, v Otci a Synu a Duchu Svatém.“

39. „I bude ELIÁŠ kázat všem [Fol. 8b] křesťanům a oni uvěří v KRISTA, Syna.“

40. „A kdokoli věří v syna Satanova,⁵² bude odsouzen k trestu v místě mučení.⁵³ A kdokoli věří v JEŽÍŠE KRISTA, Syna Boha, nikdy nevstoupí do místa mučení. Bude se těšit vážnosti a bude chodit, jsa provázen Duchem Svatým.“⁵⁴

41. Bůh řekl: „Já jsem Bůh nebes i země.“⁵⁵

42. „Samotný král Nathan tě mine.“⁵⁶

43. „Křesťan bude ozdoben⁵⁷ tunikou - fontánou to slávy a života.⁵⁸ I bude řídit koně života⁵⁹ v den odměn a soudu. A toho dne Slunce zčerná a Měsíc se zbarví krví.“⁶⁰

⁴⁶⁾ Zjevně staroegyptský vliv. Zachování hmotného těla bylo považováno za jednu z podmínek přežití smrti.

⁴⁷⁾ Totožná praktika jako v Tibetu. Zda byla prováděna i v Egyptě, nevíme, ale je to velmi pravděpodobné.

⁴⁸⁾ Gog byl jednak synem Semijášovým (1 Pa 5,4), jednak je to jméno apokalyptického knížete ze země Magog. Zde je míněn druhý význam. Více o tom následující poznámka.

⁴⁹⁾ Dnes je již zjevné, že země Magog je čistě mýtická a slouží jako synonymum za „země barbarů“. Proto Josef Flávius říká, že jejími obyvateli jsou Skytové. Jak křesťané, tak i Židé pod tímto pojmem rozuměli vše nepřátelské jejich vyznání. Ve Zjevení 20,8-9 se dočítáme, že po tisícileté říši Mesiáše dojde k invazi ze země Magog, ovšem ta bude zničena, načež mrtví vstanou z hrobu a nastane poslední soud. Z této představy ze Zjevení vycházel i kompilátor našeho textu.

⁵⁰⁾ Staroegyptský vliv. Když se zemřelý dostal před Osirida, musel pronést svoji obhajobu podle 125. kapitoly „Knihy mrtvých“. Pokud lhal, byl zatracen a roztrhán velkou požiračkou. Zde se ovšem patrně nejedná pouze o náboženskou představu, protože významové analogie nacházíme rovněž v „Tibetské knize mrtvých“. Tady je hříšník trhan furiemi, ale jeho tělo se neustále obnovuje, takže jde o mučení do té míry, dokud jedinec nepřekoná své negativní představy, protože toto vše se děje jen v jeho mysli.

⁵¹⁾ Patrně jde o staroegyptský vliv ve formulaci. Je velmi podobná faraónovu titulu, který vystupuje jako „Syn Réův“. Mějme na paměti, že Egypt byl první zemí, kde se křesťanství uchytilo, a to nepochybně díky mimořádně vysokému počtu myšlenkových a rituálních analogií ze staroegyptské mytologie.

⁵²⁾ Pojem „Satan“ je patrně odvozen od staroegyptského Seta, boha zkázy a temnoty.

⁵³⁾ Tj. bude pobývat ve světě svých představ, které jej budou mučit.

⁵⁴⁾ To znamená, že bude tím, který ví, kdo je naplněn duchem svatým, tedy moudrostí.

⁵⁵⁾ V jiné formě se zde objevuje slavný první hermetický axiom: co je dole, je jako to, „co je nahoře“. Zde se to ovšem váže spíše k tomu, že se zemřelým se po smrti nestane žádná změna, pokud jde o jeho vědomí, a že není rozdíl mezi jeho životem na zemi a v nebi.

⁵⁶⁾ Budeš v místě vyvolených.

⁵⁷⁾ Tento verš nebyl Budgeovi jasný, a proto jeho anglický překlad nedával smysl. Překlad do češtiny byl proto upraven podle smyslu. Je paradoxem, že Budge, geniální znalec mrtvých jazyků a řady starověkých kultur, někdy nevěděl, o čem vlastně píše, i když jeho specializací bylo náboženství! Bylo to dáno tím, že je považoval za pouhé pověry, a proto nikdy nepronikl pod jeho povrch.

⁵⁸⁾ Tunikou je zde míněna aura. Tento verš vyjadřuje náboženskou nesnášenlivost vůči nekřesťanům v tom smyslu, že oni spasení nebudou.

44. „V ten den projev [Fol. 9a] milosrdnost a měj soucit se mnou, Tvým služebníkem (jméno⁴³).“

45. „Bud' pochválen Otec, Bůh v nebesích a pokoj na Zemi! Ten, jenž oddělil světlo [od temnoty], náš BŮH a SPASITEL nás povede, [protože] vyslovujeme Tvé jméno a podpíráme Tvůj Kříž.“

46. „Vkládáme naši důvěru v Tvé skryté Jméno.“

47. „Budu Tě chválit mezi mladými i starými, abys mohl projevit milosrdenství a abys měl soucit se mnou, Tvým služebníkem (jméno³⁸).“

48. I řekl Mu anděl Boží: „Co je nyní tento zvuk hromu, který slyším?“⁶¹

49. I řekl Bůh MICHAELOVI: „Je to to, co přichází z místa mučení, které je příbytkem hříšníků a těch, kdož nevykonali vůli [Fol. 9b] mého Otce. [Vzniká] ničením duší těch, kdož pohrdali Jeho slovem.“⁶²

50. I řekl⁶³ našim Otcům: „V den odměn a trestů, požehnán bude člověk, který si pro sebe napsal tuto knihu⁶⁴ a požehnán bude ten, kdo jí má zavěšenu na krku a důvěruje v ni, protože Gahenna⁶⁶ se jej nikdy nezmocní.“

51. „V ten den bude slunce, které nikdy nezapadá⁶⁷ a lampa, která nikdy nezhasne a zvuk jejich odměny, který nikdy neutichne a chvála Jeho království, která nikdy nebude vykořeněna a jeho trůn korunovaný ohněm, který nebude nikdy svržen. Amen.“

52. I řekli mu jeho andělé: „Odříkej nám Tvá jména, abychom Tě mohli chválit a zpívat [Fol. 10a] Ti hymny.“

53. I řekl jím Bůh:

„Mé první jméno⁶⁸ IJÁUVÁDÁ
Mé druhé jméno je KÍNJA⁶⁹
Mé třetí jméno je 'AMÁNU'ÉL⁷⁰
Mé čtvrté jméno je 'IJÁSUS'⁷¹
Mé páté jméno je KERESTÓS⁷²
Mé šesté jméno je 'IJÁD

⁵⁹) Ten, kdo má vyvinutý vhled, není hříčkou karmy, a tak může svobodně řídit svůj život v souladu s Boží vůlí.

⁶⁰) Odkaz na Apokalypsu, popisující obraz konce světa.

⁶¹) S popisem zvuků, které může mrtvý slyšet po smrti, se setkáváme ve všech „knihách mrtvých“. Zvukové vjemy, kolikrát i velmi nepříjemné, patří mezi patnáct základních znaků odhalených R. Moodym a popsáných v jeho knize „Život po životě“. Zde se dovídáme, že pacienti v klinické smrti slyšeli zvonění, bručení, klepání, bouchání, vytí, svištění, zvuk meluzíny, bouře apod. Naopak jiní pacienti naslouchali majestátní hudbě a všeobecně příjemným zvukům. Jev si vyžaduje dalšího studia, ale již dnes můžeme uvažovat o tom, že vjem odráží karmickou (duchovní) vyspělost jedince.

⁶²) Křesťané si tento jev vysvětlovali ničením duší, čímž jej zneužívali pro agitaci k připojení se k jejich víře.

⁶³) Dosadit sem lze jak slovo Kristus, tak Bůh. Písař této knihy přímé pojmenování mnohdy neprovedl, protože I „zástupné Boží jméno“ bylo příliš posvátné. Neméně vážným důvodem byla také skutečnost, že Bůh i Kristus představovali podle gnostiků pouze dva aspekty téhož, a proto byly tyto pojmy zcela zaměnitelné.

⁶⁴) Mínění jsou kněží.

⁶⁵) Zde se odráží silný egyptský vliv úcty k psanému slovu. V Egyptě byla „Kniha mrtvých“ vkládána do hrobu buď v podobě svitku, nebo byly její kapitoly napsány na obinadla, rakev a stěny hrobky.

⁶⁶) V originále Gahánam představuje zničující prvek, s nímž se může setkat nevyspělá duše. Existuje toliko v mysli zemřelého a principiálně odpovídá Velké požíračce „Egyptské knihy mrtvých“ a sedmi hněvivým božstvům „Tibetské knihy mrtvých“.

⁶⁷) Ti, kdož se vrátili z klinické smrti, nebo jsou schopni astrálního cestování na vysoké úrovni, či si vzpomínají na stav před zrozením, shodně popisují věčné a stabilní světlo, které přichází odevšad, zdánlivě bez zdroje.

⁶⁸) Rovněž bozi starého Egypta se vyznačovali velkým množstvím jmen a různými přívlastky. Setkáváme se však s nimi i v „Tibetské knize mrtvých“.

⁶⁹) Znamená „řemeslník“.

⁷⁰) Znamená „Emanuel“.

⁷¹) Znamená „Ježíš“.

⁷²) Znamená „Kristus (Vykupitel)“.

Mé sedmé jméno je 'EGZÍ'ABEHÉR“⁷³

54. „Pokud v tato jména někdo vloží svojí důvěru a vykonal obřad vzpomínky na mne,⁷⁴ projevím mu své milosrdenství [a uchráním jej] před stravujícím ohněm,⁷⁵ červem,⁷⁶ který nikdy nespí, ohněm, který nikdy nezhasíná a kouřem,⁷⁷ který se nikdy nerozptýluje.“

55. I řekl Bůh MICHAELOVI: „Dal jsem ti moc vykonávat oběti k mé chvále. Pokud někdo vykoná obřad vzpomínky na mne a vloží ve mne svojí důvěru a bude mít zavěšenu tuto Knihu [kolem krku] [Fol. 10b] a bude ji nosit, čiji mít uloženu v domě a pokud v této pevné víře vypil vodu této modlitby, pekelné mučení na něho nedolehne.“

56. I poklonil se hluboko Archanděl MICHAEL neprodleně a vzdal úctu Bohu. I řekl jim⁷⁸: „Vzdávám díky Hospodinu, mému Bohu, jenž mi umožnil vidět úžasnou věc, která se stane v poslední den.“⁷⁹

57. Pak se všichni jeho andělé shromáždili, aby jím mohla být ona kniha předčítána KRISTEM, Synem Božím. Poté byla kniha zapečetěna pečeti Otce a Syna i Ducha Svatého⁸⁰ a nikdo onu Knihu nesměl otevřít, vyjma čtyř-a-dvaceti nebeských kněží⁸¹ [Fol.11a] a čtyř Evangelistů.⁸²

58. I vzali ji čtyři Evangelisté a otevřeli její pečeť a četli z ní nahlas, aby to mohlo být slyšeno.

59. I chopili se andělé neprodleně sedmi trumpet i troubili na ně fanfáry. I vzali sedm nádob a vylili je na tvář země,⁸³ aby děti dobrého a spravedlivého národa⁸⁴ mohly být posvěceny a aby mohly být osvobozeny od nebes i země a sedmi bran a sedmi světél, jakož i sedmi nosičů Trůnu Boha.⁸⁵

60. Tím bylo Jeho Hrozné Jméno⁸⁶ zvěstováno Prorokům a Apoštolům v místech, kde byli, a na Svaté Hoře.⁸⁷

---

⁷³⁾ Znamená „Hospodin“.

⁷⁴⁾ Jeho smyslem bylo nepochybně připomínání si průběhu posmrtných stavů, takže zemřelý nepřicházel do neznáma.

⁷⁵⁾ Ničení a trápení duše. Je zde míněn pocit, že zemřelý hříšník je trhán na kusy. V okamžiku, kdy je roztrhán, částí se opět spojí a proces začíná nanovo. Nejedná se o reálný děj, protože celý probíhá v mysli zemřelého, ten jím ovšem trpí.

⁷⁶⁾ Zkáza hmotného těla. I ve formulaci samotně nacházíme nezaměnitelný egyptský vliv, protože to byli právě Egyptané, kdož se obávali červů, kteří by mohli zničit jejich mumie.

⁷⁷⁾ Zde je míněno, aby byl zemřelý chráněn před svou vlastní nevědomostí v záhrobí a aby mu bylo dáno nahlédnout skutečnost. Pokusy s hypnotickou regresí se zjistilo, že nevyspělí jedinci jsou v době mezi dvěma vtěleními ve stavu, který můžeme přirovnat k bezvědomí. Básnické vyjádření parabolou kouře je tedy velmi výstižné.

⁷⁸⁾ Andělé (Budge).

⁷⁹⁾ V den Posledního Soudu. Ve skutečnosti po konci každého vtělení.

⁸⁰⁾ Ve všech náboženstvích se setkáváme s nejvyšší Trojicí. Regresní pokusy ukazují, že tzv. soudci (ve skutečnosti ale poradci), s nimiž se člověk setkává po smrti a z nichž má zprvu strach, bývají většinou tři.

⁸¹⁾ Autor zde má na mysli opět obraz ze Zjevení 4,4, kde je popisováno 24 starců, sedících v bílých rouchách a majících na hlavách zlaté koruny.

⁸²⁾ Je otázkou, proč z dvanácti evangelistů jsou právě jen čtyři „vyvolení“, jejichž texty se dostaly i do Bible. Jistě bude existovat umělé vysvětlení, ale pravou pnicinu můžeme nejspíše spatřovat ve čtveřicích bohů, s nimiž se setkáváme v Egyptě. Jako příklad si uveďme 4 syny Horovy. S tímto názorem ostatně koresponduje i skutečnost, že východní liturgie pokládá Čtyři evangelisty za sloupky církve, což plně odpovídá původní egyptské představě o světě, podpíraném čtyřmi pilíři.

⁸³⁾ Zde se rovněž odráží staroegyptský vliv. Egyptané používali vody jako symbolu pro duševní očistu a kněží nejnižšího svěcení se nazývali „čistí - vááb“. Rovněž úlitba vody na zem, ze speciálních, k tomu určených nádob, je egyptské proveniencí.

⁸⁴⁾ Míněn je izraelský národ.

⁸⁵⁾ Žádná pasáž nemůže podal lepší ubezpečení, že je míněna zkušenost bezčasovosti, kterou zažije zemřelý po smrti. Pokud je tento stav bez ega trvale žit, může to znamenat, že je tato duše osvobozena z koloběhu zrodů.

⁸⁶⁾ Jméno či podoba Boha (obě bylo považováno za totožné) bylo pokládáno za hrozné, protože je smrtelník nemohl snést a následkem byla jeho zkáza. Současně pojem „hrozné jméno“ označuje i skutečnost, že se jedná o „jméno moci“, tedy magické jméno. I toto je ve smyslu staroegyptské magie, která se z největší části zakládá na znalosti takových jmen.

61. Šestnáctého dne měsíce Maskaram, při svěcení jejího těla⁸⁸ v čistotě ctihodným Křížem [Fol.11b] KRISTA a hrobu našeho Pána JEŽÍŠE KRISTA,⁸⁹ dopustil, aby se nám ukázalo milosrdenství podle Jeho svatélátého slova.⁹⁰

62. A sdělil svým Svatým se ctihodným..., ⁹¹ Slovo Boží.

'Agfórá	Zemrá'él	Gerká'él
Demná'él	Kídú	'Adená'él
Chírút	Zebdejós	'Emónjós
Míltará	Tarbótá	Kamajáter
Nefjánós	'Afórá	Nefjád
Katáuvír	Uvarjá'él	'Aldán, jeho jméno.
'Atauvás	Sasóro	

63. Takový je toho výklad v Gé'ezu.⁹²

64. „Pro nanebevstoupení MARIE nech také vstoupit do nebe Tvého služebníka (jméno⁴³).“

[Fol.12a]

Sáfjós	Kóhókí	Gabre'él
Berháná'él	Será'él	Zemrádá'el
Dedjá ⁹³		

65. Tato jména se nevyskytují v srdci⁹⁴ smrtartelníků. Jsou to ta, která vycházejí z úst a jsou to slova rtů Otce a Syna a Ducha Svatého.

'Agjós	'Arehnón	Batrón
'Asrárón	Senú'é	Mekjár
Medjáós	'Agjós	Maftelhém
'Elmaken		

[Fol. 12b]

'Ejá	Mekjár	Gánón
Nadádíhá-lanafes	'Adáhél	Gem'adjós
'Agatejór	Kedjórós	

⁸⁷⁾ S největší pravděpodobností je míněna hora Sinai, kde Mojžíš dostal od Boha Desatero. Není to ovšem zdaleka jediné vysvětlení. V „Egyptské i Tibetské knize mrtvých“ se totiž setkáváme s myšlenkou hory a okolní krajiny. V egyptské tradici se nazývá „Manu“, v tibetské „Meru“. Oba názvy jsou příliš podobné, aby to byla jen náhoda, jako by však ani toto nestačilo, je to umocněno faktem, že „mer“ znamená egyptsky „pyramida“.

⁸⁸⁾ Míněna je Panna Marie, protože onoho dne se slavil svátek na její počest.

⁸⁹⁾ Tohoto dne měla byzantská císařovna Helena objevit kříž, na němž byl ukřižován Kristus. Mělo se tak stát při vysvěcování chrámu postaveného nad Jezisovým hrobem. Tento údaj nám současně datuje dochovaný, text „*Stužky spravedlivosti*“, který použil prof. Budge pro svůj překlad, patrně někde na konec 10. století. Výchozí zdroj „*Stužky spravedlivosti*“ je však zřejmě mnohem staršího data (viz předmluva).

⁹⁰⁾ Zde prof. Budge poznamenává, že písař patrně vynechal nějaká slova, protože mu text nedával příliš smysl.

⁹¹⁾ Zde se text nedochoval.

⁹²⁾ Domorodý název pro Etiopii.

⁹³⁾ Všem těmto jménům předcházela formule „I jeho jméno“. Prof. Budge dal přednost o tomto učinit jen soubornou poznámku. Stejný postup jsme volili i my, protože text se tak stává mnohem přehlednějším.

⁹⁴⁾ Srdce bylo považováno starými Egyptany za sídlo duše i rozumu a od nich tuto představu přijala řada dalších národů, pokud u nich nevznikla sama intuitivně.

66. „Toto jsou jména správců duše a jejích bran⁹⁵ a ten, kdož je chová v pokoře a v tichu a v trpělivosti a ve skromnosti řeči a strachu z Boha,⁹⁶ bude spasen.“

67. „Ten, jenž si přeje slyšet toto slovo na vlastní uši⁹⁷, bude zahrnut zlatem a stříbrem a bude oděn v roucho cti. Ten, kdož však tak neučiní, stane se otrokem DELESKEJÁMu.“

68. „Mým jménem na tomto světě je to, jímž mne pokřtil Abba⁹⁸ Jan.“

69. V onen den [Fol. 13a] a v onu hodinu se otevrou brány spravedlivosti a neuvidí místo mučení a nebude mít práci⁹⁹ v místě mučení i smiluje se nad ním Bůh.

70. „Už kvůli nanebevzetí MARIE učíš, abych vystoupil na nebesa. K těmto Tvým jménům se utíkám já, Tvůj služebník (jméno³⁸).“

Jaló'él	Sedeb'él	'Ijó'él
Fenó'él	'Akna'él	'Ijóbed
Kirólólá'él	'Ilísal	Salátí'él
'Ezrá'él	Kálátalá'él	'Azráuví
'Eláuví	'Elá'írúbálá'él	Sedrá'él
Sanbá'él		

71. „Mocí těchto tvých jmen, nechť ke mně nepřijde ani smrt, ani utrpení.“

Delá'él	Lek'él	Felá'él
[Fol. 13b]		
'Ik'él	Dúláfú'él	'Ijá'él
Dereslá'él		

72. „K těmto Tvým Jménům já, Tvůj služebník (jméno³⁸), jsem se utekl.“

'Elsá'élkós	Pentákórótís	'Agmímús
Tenten	'A'edán	'Akmátús
'Iján'él	'Azá'élhagómá	Marmótónágé
'Adérásbejón		

73. „Těmito Tvými Jména a prolévanou krví Tvého služebníka JIŘÍHO, rozpomeň se, ó Pane, ve Svém Království. Tvůj služebník (jméno⁴³).“

74. SÁDÓR 'ALÁDÓR DÁNÁT 'ADÍRÁ RÓDÓS

„Prostřednictvím pěti hřebů Krize naseho Pána JEŽÍŠE KRISTA [si mne pamatuj] navždy. Amen.“

⁹⁵) Míněny jsou čakry.

⁹⁶) Toto je další nepochybný egyptský vliv. Jsou zde vyjmenovány všechny vlastnosti, které jsou doporučovány ve staroegyptských Naučeních, a které tedy tvořily základ egyptského mravního kodexu.

⁹⁷) Totiž sám vyvine úsilí, aby se věci aktivně dozvídal a jen je pasivně nepřijímal.

⁹⁸) Označení koptského kněze.

⁹⁹) Podle staroegyptských představ musel člověk pracovat i v záhrobí. Tato představa povstala z toho, že se s člověkem po smrti neděje žádná podstatná změna. Představa o práci v pozemském smyslu je samozřejmě pověrečná konstrukce.

Čtvrtý oddíl

Ve jménu Otce a Syna a Ducha Svatého, Jediného Boha

[Fol. 14a]

75. „Naslouchejte, ó naši bratři, i budeme k vám mluvit. Snad uvěříte slovu LÉFÁFA SEDEKU, které Bůh dal MARII jako úmluvu pro poslední den.“

76. „Tato jména nosí v lůně po způsobu přílby.“¹⁰⁰

77. „Kdokoli nosí tato jména jako MARIE, nebo má tuto knihu uvázanu [ke krku] [Fol. 14b], nikdy neuvidí místo mučení, nýbrž nalezne věčně trvající život.“

78. I ptala se naše Paní MARIE našeho Pána, i řekla mu: „Řekni mi, které z těchto Tvých jmen je největší?“

79. A náš Pán JEŽÍŠ KRISTUS odpověděl a řekl Marii: „Neřeknu¹⁰¹ ti tato má jména, která, ač obtížná na slyšení a ukrytá před zraky, jsou prospěšná tomu, kdo je schopen je snést a ochraňovat.“

80. I řekla mu opět naše Paní Marie: „Úpěnlivě Tě prosím, ó můj Synu, abys mi řekl své tajné Jméno.“

81. A náš Pán jí řekl: „Sdělím-li ti Mé Jméno správně, nebudeš je lehce snášet, poněvadž je obtížné pro člověka, který není věřící od přírody.¹⁰² A pro člověka, [Fol.15a] který je neschopen Mé slovo snést, není záhodno Má Jména odhalovat.“

82. A opět se naše Paní MARIE zeptala JEŽÍŠE a řekla mu: „Neprozradím je nevědomým lidem, ani těm, v jejichž srdcích není porozumění, ani těm, kdož nehledají příbytek, který je v nebesích, ani těm, kdož neodmítli pocty patřící k této zemi.“¹⁰³

83. A náš Pán odpověděl a řekl MARII: „Nevyčleňuj se! Lidé by měli znát jména, která ti řeknu.“¹⁰⁴

84. A skončiv mluvení, stál JEŽÍŠ na sloupu z mraku a zjevil se MARII v ohnivém plameni, dokud jí nesdělil všechna tato jména. I řekl jí:

'Elóhé	Élólhé	'Elóhé
'Erán	'Erán	'Erán
Ráfón	[Fol.15b] Ráfón	Ráfón

¹⁰⁰⁾ Tedy jako ochranu.

¹⁰¹⁾ Budge zde uvádí „Řeknu“, další text by však nedával smysl. A tak již z kontextu plyne, že zde musel být zápor. Tento výjev s největší pravděpodobností je přejat rovněž ze staroegyptského náboženství. Zde se setkáváme s legendou, jak se Eset dlouho marně snažila zjistit pravé jméno boha Re, až je nakonec získala úskokem díky svým kouzlům. Srovnávací religionistika naznačuje, že Kristus odpovídá, staroegyptskému Horovi, který však měl i některé atributy slunečního božstva, a tak odpovídá i staroegyptskému Reovi.

¹⁰²⁾ Jak patrně, původní křesťané si byli vědomi toho, že víra vynucovaná, jak to praktikovala církev středověku, nemá žádný význam. Opravdová víra musí vycházet z vnitřního poznání, musí se tedy zakládat na něčem skutečném. S tím se bohužel setkáváme jen u nepatrného promile těch, kdož se za věřící považují.

¹⁰³⁾ Zde máme velmi dobře vykreslen obraz původního křesťana. V souvislosti s ním nutno dodat, že se jím nerozumí pokroucená pavlovská představa, jež je brána dodneška jako základ, nýbrž původní nazaretánská víra, kterou kázal Kristus a jeho bezprostřední následovníci. První podmínkou je intelligence, aby člověk mohl vycházet z poznání, a nikoli pouze z víry, kterou mu obvykle nutí církev. Sám pojem „gnóze“ znamená poznání. Ti pak, kdož se plahočí za světskými statky a poctami, nemohou nikdy dosáhnout stavu poznání vnitřní Skutečnosti, a proto nemohou být vykoupení z reinkarnačního cyklu.

¹⁰⁴⁾ Tato věta je nesmírně důležitá a výmluvná, protože jasně vystihuje význam původního křesťanství. Ten spočívá ve zpřístupnění základních pravd o životě. Tento požehnaný stav bohužel trval poměrně krátce - do doby, než se křesťanství stalo předmětem a nástrojem mocenských snah.

85. A toto se vykládá jako 'Akhází 'Alam,¹⁰⁵ Kasáuví, který je Maharí,¹⁰⁶ který je Marjón, který je 'Ijetma'á'e,¹⁰⁷ který je Tašáhálaní,¹⁰⁸ který je Bejón, který je Chér, který je Baresbáhil - každého z nich se člověk bude bát.

Jméno Otce je Márjál
Jméno Syna je Menátér
Jméno Ducha Svatého je 'Abjátér

86. „V těchto jménech беру útočiště, já, Tvůj služebník (jméno³⁸).“

[Ó] Michaeli¹⁰⁹
a Gabrieli¹¹⁰
a Serafirne¹¹¹
a Cherubíne¹¹²
a Surieli¹¹³
a Rafaeli¹¹⁴
a 'Ijá'éli
a Sákú'éli¹¹⁵

87. „Kéž se za nás přimluví sedm Archandělů a zakročí v náš prospěch.“

88. [„Ó] Sadúká'éli, [ó] Berná'éli, přimluv se [Fol. 16a] v náš prospěch ve svých modlitbách, abychom mohli být spaseni.“

'Egra-mátá
Surtejón
Marámára   Čtyři zvířata¹¹⁶
Malítón

89. „Ve Tvých jménech беру své útočiště:

'Aldán Tvůj trůn a
Lemhesá - Tvé Město a
Nejvyšší výšky Tvého sídla a
MARIE, která Tě porodila a
Čtyři Evangelisté a
Patnáct Proroků a
Dvanáct Apoštolů a

---

¹⁰⁵⁾ Udržovatel světa.

¹⁰⁶⁾ Slitovný.

¹⁰⁷⁾ Ten, jenž nemůže být rozzloben.

¹⁰⁸⁾ Ten, který má se mnou slitování.

¹⁰⁹⁾ V originále Miká'él.

¹¹⁰⁾ V originále Gabre'él.

¹¹¹⁾ V originále Surúfél.

¹¹²⁾ V originále Kírúbél.

¹¹³⁾ V originále Surjál.

¹¹⁴⁾ V originále Rúfá'él.

¹¹⁵⁾ Do Nového zákona se jich dostalo pět, a tak prof. Budge považoval počet sedm za chybný. Ve Starém zákonu se nevyskytují. Jejich počet je nepochybně spjat s magickým číslem sedm.

¹¹⁶⁾ Těžko interpretovatelná součást hebrejské mytologie. Poprvé je popisuje Ezechiél při svém vidění u řeky Chebar. O tom, že již ve starozákonných dobách toto nebylo jasné, svědčí i to, že bývají pokládány za cherubíny na Arše úmluvy, za čtyři znamení zvěrokruhu, za čtyři Apoštoly (později) apod. Všechny tyto výklady jsou určitě nesprávné.

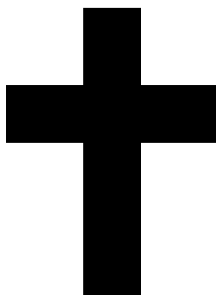
Dvacet čtyři kněží nebe a
Čtyřicet Vojáků nebe
Sedmdesát dva učedníků a
Pět set Přátel (?) a
Třista osmdesát ortodoxních Otců a
Sedm Archandělů a
Deseti tisíce andělů“

90. „V jejích Jménech a ve Jménech všech Svatých Andělů, já, Tvůj služebník (jméno⁴³), беру útočiště.“

[Fol. 16b]

SÁDÓR 'ALÁDÓR DÁNÁT 'ADÉRA RÓDÁS

91. „V těchto pěti hřebech Krize naseho Pána JEŽÍŠE KRISTA, já, Tvůj služebník (jméno³⁸), беру útočiště.“

Pátý oddíl

Ve jménu Otce a Syna a Ducha Svatého, Jediného Boha

92. Modlitba na cestu do nebe prostřednictvím...⁸⁴ ze země.

„Ochraň mne, ó KRISTE, aby andělé temnoty¹¹⁷ nemohli zastoupit cestu mé duši a kéž jsou mi vysláni [naproti] andělé světla: MICHAEL a GABRIEL - oni vznešení andělé - a PARACLETUS a Duch [Fol. 17a] Spravedlnosti, tak aby andělé temnoty nemohli zastoupit cestu mé duši a aby mne Pán nenechal stát v temnotě, cvakajícího zuby.“

93. „Já, Tvůj služebník (jméno⁴³), se utíkám k Tvému Jménu GENPÁUVÉ a k Jménu MARIE, Panny, nositele Boha - TEBREJÁDA¹¹⁸ a božskosti nebeských bytostí a v nebi nebes a v Trůnu chvály Toho, Kdo postavil Jeho hrad.“

„Není nikoho, v koho lze věřit, vyjma KRISTA, Syna, Slitovného.“

94. Říkej za mne¹¹⁹: „Ukázal jsem Ti slitování, promiň hříchy mně, Tvému služebníkovi (jméno³⁸).“

95. „Ve světě, jenž má přijít po tomto, jakož i v tomto, kéž se modlí sedm [arch]andělů a sedm Besídek [Fol. 17b] v prospěch lidí o milost, ó Ty, jenž jsi Lampou Svým Andělům.“

96. Potom mu jeden řekl: „Pane, kdo je ten, který nepřestoupil [Tvé přikázání]? Které dřevo nevydává kouř? Kdo [ze] synů lidí nezhřešil? Nikdo není dobrý, krom Tebe.“

97. I bezodkladně promluvil Bůh k Dvanácti Apoštolům a Sedmdesáti dvěma učedníkům a přikázal jim opisovat tuto Knihu.

98. I řekl Svým Apoštolům: „Dávám Vám povolení, i budete jí předčítat každému, kdo ve Mě věří ve Jméno JEŽÍŠE KRISTA, Syna Božího. Požehnán je každý, kdo ve Mne věří.“

99. „Kdokoli запиše slovo této knihy [Fol. 18a] a ten, kdo ji nechá pořídit a kdo jí bude mít zavěšenou kolem krku, umyv se ve vodě modlitby a ten, kdo uloží tuto Knihu ve svém domě, nikdy nezemře smrtí.“

100. „I bude žít v poslední den a v den soudu a trestu i bude mu prokázána milost. I uhasím oheň GEHENNY v den, kdy budou odděleni hříšníci a ti, kdož překročili přikázání [od spravedlivých].“

101. „Člověk, který nosí tuto Knihu, ať je to kdokoli, ve dne či v noci, necht' je požehnán“

102. „Touto Knihou, která odhání ďábly a nepřipouští smrt k duši Tvého služebníka (jméno⁴³), jsou ďáblové rovněž odháněni od vršku Trůnu Boží chvály [Fol. 18b] na věky. Amen.“

103. „V Demáhíl, Jménu Tvé moci,
a v Tóbíl, Tvém Jménu,
a v Lék'él, Tvém Křestním jménu
v Guóhúkák'él, jímž jsi rozlomil pevnosti Šeolu
v Katanáuví a
v Satanáuví a
v Katarnaláuví, Tvém jménu,

hledám útočiště, abys mohl mít se mnou slitování a prokázat mi soucit, Tvému služebníkovi (jméno³⁸).“

¹¹⁷⁾ Autor má na mysli elementály, různé nízké bytosti a vůbec jakékoli nepříjemné vize, s nimiž se karmicky nevyvinutý zemřelý může setkat.

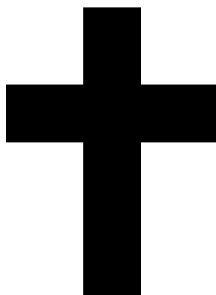
¹¹⁸⁾ Budge označuje jméno jako chybné. Má patrně na mysli, že by zde mělo být jméno Christoforos, to je však řeckého původu.

¹¹⁹⁾ Tato část není jasná. Zdá se, jako by autor oslovoval knihu, aby za něho sama neustále opakovala prosbu o spasení.

104. „Ty, jenž jsi byl ukřižován, Synu MARIE, Nazaretáne,¹²⁰ králi Judstva, pamatuj na mne, ó Pane, ve Svém Království. Tvůj služebník (jméno⁴³).“

SÁDÓR ‘ALÁDÓR DÁNÁT ‘ADÉRA RÓDÁS

105. „V těchto pěti hřebech Kříže našeho Pána JEŽÍŠE KRISTA беру útočiště a přiměl jsem jak mou duši, tak mé tělo, aby se uchýlily k těmto jménům [Fol. 19a], já, Tvůj služebník (jméno⁴³) na věky věků. Amen.“

---

¹²⁰⁾ Kristův přívlastek „Nazaretský“ se nevztahuje k místu, kde se narodil, protože v jeho době Nazaret ještě neexistoval, nýbrž k sektě, jejímž byl členem.

Šestý oddíl

Kniha učedníků,

*kteří žádali a zapřísahali JEŽÍŠE,
dokud jim neodhalil Své tajné Jméno.*

106. I promluvil po něm¹²¹ k ním JEŽÍŠ a řekl jim: „Ochraňujte ji a učíte ji trvalou a ona vás zachrání před ohněm. Kdokoli bude dbát na to, aby poznal Má jména a kdokoli [Fol. 19b] ji učiní trvanlivou a bude z ní předčítat, a kdokoli způsobí, aby byla čtena, jsa omyt ve vodě modlitby, bude zbaven mnoha svých hříchů.“

107. Toto je ta, jíž náš Bůh [říkal] Svým vlastním hlasem a napsal Svými svatými rukama a předal ji Svým učedníkům, aby ji mohli číst. A jejím čtením našli Jeho Jméno i radovali se a byli šťastní.

108. I řekli: „Budiž vzdáno poděkování a chvála Tvému Jménu, ó Ty, kdož jsi nám toto vše ukázal a dal jsi nám Své svaté Jméno.“

109. I provolávali Jeho jméno, řkouce:

Ráfón	Ráfón	Ráfón
Rákón	Rákón	Rákón
Pís	Pís	Pís
'Aflís	Aflís	Aflís
Meljós	Meljós	Meljós
Haná'él	Haná'él	Haná'él
Será'él	Será'él	Será'él
Nárós	Nárós	Nárós
[Pol. 20a]		
Kírós	Kírós	Kírós
Félós	Félós	Félós
Sírós	Sírós	Sírós
Lífernás	Lífernás	Lífernás
Nírón	Nírón	Nírón
'Írón	'Írón	'Írón

110. Z těchto Mých všech jmen jsou největší:

Demáhíl	Demáhíl	Demáhíl
Beresbáhíl	Beresbáhíl	Beresbáhíl
'Akmáhíl	'Akmáhíl	'Akmáhíl

111. „Není nikoho, kdo by znal toto Mé jméno, vyjma dvaceti čtyř nebeských kněží a MARIE, Mé matky.“

---

¹²¹⁾ Tj. zapřísahání.

112. I řekl jim JEŽÍŠ: „Tímto Mým Jménem budete uchráněni a vaše hříchy vám budou prominuty. A tak jako vám se stane i každému, kdo je zná a věří v ně. Ten bude zachráněn i nebude se přede mnou stydět¹²² a neužří kouř.“¹²³

113. [Fol. 20b] „Ze všech modliteb, které jsou napsány v této Mé Knize, není žádné zaříkávadlo větší než toto. Kdokoli v ně věří, přísahám při Svém Trůnu a při Mém vztyčeném opěradle a stoličce pod Mýma nohama a MARII, Mé matce, že mu prokáži milosrdenství. Toto přísahám na Mé svaté anděly a nedopustím se násilí ani vůči Mé spravedlivosti, ani neučiním, aby se mé slovo stalo lží. I neodvolám Mé smlouvy.“

114. „Tak jak jsi zachránil své Apoštoly, zachraň tak i mně mocí Tvého svatého jména. Umyj a očisti mne od hříchů, Tvého služebníka (jméno⁴³).“

115. I řekl jim opět JEŽÍŠ: [Fol. 21a]

115.1. „Požehnán jest ten, kdo četl tuto modlitbu.“ “

115.2. „Požehnán jest ten, kdo se omyl ve vodě modlitby.“

115.3. „Požehnán jest ten, kdo slyšel tuto modlitbu na vlastní uší.“

115.4. „Jeho síla bude taková jak síla skály.“

115.5. „Uslyší její zvuk tak, jako by byla řvaním lva.“

115.6. „Já sám jej ochráním Mou vlastní mocí a silou.“

115.7. „I budu jej milovat, jako by byl Mým učedníkem.“

115.8. „Budiž požehnán ten, kdo uslyší tuto modlitbu.“

115.9. „Žádné nečisté duchy k němu noc nepřitáhne.“

115.10. „Nic nebude mocí rušit tělo a duši toho, kdo má tuto modlitbu s sebou.“

115.11. „Ani bolest, ani únava, ani hlad nevstoupí do jeho domu.“

115.12. „I bude moci odehnat i SATANA, který nebude s to se zmocnit noci jako svého sídla.“

115.13. „A zloděj [Fol. 21b] jej nebude moci okrást a jeho protivník jej nebude moci přemoci, i bude schopen vyčerpat sílu každého svého nepřítele.“

115.14. „A jeho dům a jeho děti budou požehnány.“

115.15. „A andělé nebudou nikdy daleko od něho.“

115.16. „Požehnání Proroků a Apoštolů a Ducha Božího na něm bude spočívat po celou dobu.“

115.17. „I bude od něho vzdálen Duch SATANA.“

116. „A pokud jde o tebe, jestliže věříš v tuto modlitbu, voda modlitby nebude vylita na zem. Je totiž ctihodná a svatá a je jako Tělo a Krev KRISTOVA.“

117. „Je to očist'ovač hříchu a lék pro spásu duše i těla.“

118. A potom, co jsi pronesl tuto [modlitbu], omyv se [ve vodě modlitby], přemůžeš a překonáš svého nepřítele i svého protivníka.¹²⁴

119. [Fol. 22a] I nebude nikoho, kdo by se ti mohl postavit tváří v tvář. Vše stvořené se bude před tebou třást a jakmile uzří tvoji tvář, uprchnou, a tvá řeč bude vítána každému člověku.¹²⁵

120. „Ó můj Pane, až přijdu do Tvého království, buď pamětliv Svého služebníka (jméno³⁸).“

¹²²⁾ Posmrtné setkání s naším Nadjá je často provázáno zahanbením, protože jako první je nám „promítnut“ průběh celého uplynulého života, včetně pocitů, jež jsme svým chováním vyvolali v ostatních. Není tedy divu, že řada jedinců může pociťovat i intenzivní bolesti.

¹²³⁾ Kouř, který je zmiňován na mnoha místech textu „*Stužky spravedlivosti*“ vždy v souvislosti s místem děsu, kde přebývají hříšníci a zatracené duše, můžeme s největší pravděpodobností vztáhnout k 126. kapitole Egyptské knihy mrtvých, kde se hovoří o ohnivém jezeři, v jehož každém rohu sedí opice se psi hlavou.

¹²⁴⁾ Zde je míněno přemoci „své špatné já“, ovšem primitivní jedinci si to mohli vykládat doslovně, jako by šlo o pozemské nepřátele, což je i důvodem, proč se tento pozoruhodný text proměnil v průběhu času na pouhý pověrečný amulet.

¹²⁵⁾ Zde můžeme zřetelně cítit ozvy prastarých egyptských „Textů pyramid“, pocházejících, možná alespoň zčásti, z nejstarších dob či případného společného pramene.

Sedmý oddíl

*Toto jsou jména, která náš Pán řekl
Svatému ONDŘEJOVI, Apoštolovi.*

121. I řekl mu: „Jdiž do města, Požírače lidí, kde přebývá tvůj bratr MATYÁŠ, abys jej vyvedl z vězeňského domu. Povstaň a vydej se na cestu se dvěma učedníky.“

122. I odpověděl mu ONDŘEJ: „Jak je možné, abych mohl vstoupit do onoho města? Je velmi daleko [Fol. 22b] a je to cesta na dva roky. Jest pro mne nemožné, abych se tam dostal, protože je za velkým morem.“

123. I odpověděl Pán a řekl mu: „Neboj se, ó ONDŘEJI, můj milovaný. Odhalím ti říkadlo, které je velké, a řeknu ti jím Jména. Až budeš připraven se dát na cestu, ó ONDŘEJI, prones toto:

'Arjásjásnós	'Arjásjásnós	'Arjásjásnós
Kíjájúdújós	Kíjájúdújós	Kíjájúdújós
'Aklejádá'él	'Aklejádá'él	'Aklejádá'él
Sarnú'él	Sarnú'él	Sarnú'él
Tádá'ós	Tádá'ós	Tádá'ós
Redjá'él	Redjá'él	Redjá'él

124. To jsou Jména Mého Otce předtím, [Fol. 23a] než jsme stvořili nebe a zemi. Řeknu ti [i] Má Jména, ale nejprve ti sdělím Jeho Jména. K Mému srdci patří Mé Jméno:

Salgáuvátá'él	Salgáuvátá'él	Salgáuvátá'él
Sabartná'él	Sabartná'él	Sabartná'él
Tádá'él	Tádá'él	Tádá'él
'Agesjájós	'Agesjájós	'Agesjájós
Lemjós	Lemjós	Lemjós
'Astádákós	'Astádákós	'Astádákós ¹²⁶
Dúdúmíl	Dúdúmíl	Dúdúmíl
'Ašal	'Ašal	'Ašal

125. Jména Ducha Svatého jsou:

Paraklítós		
'Arádjáál	'Arádjáál	'Arádjáál
Dá'él	Dá'él	Dá'él
'Élóhí	[Fol.23b] 'Élóhí	'Élóhí
Sabá'ót	'Adonáj	
Gejós	Gejós	Gejós
'Agjós	'Agjós	'Agjós ¹²⁷
'Alkenát ¹²⁸		

¹²⁶⁾ Tato jména se vykládají jako JEŽIŠ KRISTUS (Budge).

¹²⁷⁾ Tato jména se vykládají: Svatý, Svatý, Svatý, Bůh zástupů, Dokonalý, Ten, který vyplňuje nebesa i zemi, svatost je Tvá sláva. (Budge)

126. Tato jsou Ten, který jest Jediným, po všechny doby pohromadě, nyní a navždy, svět bez konce. Amen.“

127. „Toto slovo jsem neřekl nikomu, vyjma MARIE, Mé matce, ale tobě jsem je odhalil. Modlí se v [Fol. 24a] těchto Jménech a brány budou otevřeny a ti, kdož jsou svázáni jako vězňové, budou volní.“

128. „Jestliže člověk nosí tato jména a má je přivázána ke svému tělu, jeho podíl bude s PETREM, představeným Apoštolů.“

129. „Zlé oko se na něho neupře¹²⁹ a moc nepřítele se na něho nebude vztahovat. Stejně tak jej neohrozí ani moc zlých d'áblů, ani moc čtyř duchů¹³⁰ a Moc Temnoty¹³¹ jej nebude moci přemoci.

Géráden

Milós

Gádén

Satanáuví

Katanáuví

Tankaram

Katálí

Máhjáuví

130. „Ó KRISTE, Synu Boží a Synu naší Paní MARIE, kdož jsi spoutal¹³² BERJÁLA¹³³ a dokonce spoutáváš mé protivníky a nepřátele, buď pamětliv mne, ó Pane, mocí těchto Tvých Jmen [Fol. 24b], až přijdu do Tvého království, Tvůj služebník (jméno⁴³).“

---

¹²⁸⁾ Což se vykládá: „Alelujá Otci.“ „Alelujá Synovi.“ „Alelujá Duchu Svatému.“ „Chvála Otci.“ „Chvála Synovi.“ „Chvála Duchu Svatému.“ (Budge)

¹²⁹⁾ Jak je patrné, tato kniha byla později pověřeně užívána i proti uhranutí, a proto nás porušení textu, místy až do nesrozumitelnosti, nemusí překvapovat.

¹³⁰⁾ Viz poznámka (82) o čtveřicích.

¹³¹⁾ Tma byla pro národy starověku dobou, kdy se nad Zemi zmocňoval vládý chaos. Křesťanství jej zobrazovalo jako Satana.

¹³²⁾ Zde se opět objevuje Kristus jako egyptský bůh Hor. Text činí narážku na legendu boje Hora se svým strýcem Sutechem, patrně i etymologickým předkem Satana, vrahem svého otce Osirida. Tato představa je zde zcela namístě, protože se tu hovoří o Kristu přemáhajícím zlo a nepřátele.

¹³³⁾ Ve slově „Berjal“ se nám skrývá předoasijský bůh zmaru Baal - analogie egyptského Seta.

Osmý oddíl

Ve jménu Otce a Syna a Ducha Svatého, Jediného Boha

131. Jména našeho Pána, JEŽÍŠE KRISTA SIDRÁLÁUVÍHO,¹³⁴ aby smrt nemohla přijít, vyjma v Mém vybraném okamžiku:

'Auvlákít	Derdás	Nárós	
'Élón	Daflógín	Gádén	
Jótá	Bibakuoládín	Sidráká'él	
Kírákítín	Dólótólón	Zarúbá'él	
Sefúfá'él	Dólóhólóhín	Tólakín	
Kafázín	Gazén	Fúláka'él	
'Alfa'él	Dárátán	Zerá'él	
Galmáláuví	Galauvdeján	'Ijáfén	
Kaládín	'Abdáuví	Menásíláuví	
[Fol. 25a]			
Selnódes	Deláuví	Góldafón	Kalá'él
Dafú'él	Sedráká'él	Sílí	

132. [„K těmto Jménům] se utíkám, já Tvůj služebník (jméno³⁸).“

---

¹³⁴⁾ Povšimněte si řady přívlastků, které jsou zde Kristovi přidávány, i toto je významný rys egyptského náboženství, díky jemuž máme tolik egyptských bohů.

Devátý oddíl

Ve jménu Otce a Syna a Ducha Svatého, Jediného Boha

'Alfa a Ó[mega]
 'Alfa 'Alfa 'Alfa 'Alfa 'Alfa 'Alfa 'Alfa
 'Ijá'él 'Ijá'él 'Ijá'él 'Ijá'él
 'Ijá'él 'Ijá'él 'Ijá'él
 Hídá'él Hídá'él Hídá'él Hídá'él
 Hídá'él Hídá'él Hídá'él
 Jódná'él Jódná'él Jódná'él Jódná'él
 Jódná'él Jódná'él Jódná'él
 'Urná'él 'Urná'él 'Urná'él 'Urná'él
 'Urná'él 'Urná'él 'Urná'él
 Hírná'él Hírná'él Hírná'él Hírná'él

[Fol. 25b]

Hírná'él	Hírná'él	Hírná'él	
'Amís	'Amís	'Amís	'Amís
'Amís	'Amís	'Amís	
Dáhdá	Negdekíní	Hehdádí	
Serájásjál	Surjál	Fardjál	
'Arádjál	Sadrál	Múdújál	
'Adónáj	Másjás	'Amánú'él	
'Akoár	Marádjál	'Arádjál	
Kaf'él	'As'al	'Aftejál	
'Armájál	'Akte'al	'Ares'al	
'Akjál	Fánú'él	Katítjál	
Retjál	'Aljál	Títá'ól	
Júljal	Kartíjál	Sabtejál	
Mítá'ól	Mírá'ól	'Aksífá'ól	
'Auvketjál	Bítjál	Féuvál	
Saruvát	'Anuvál	Filala'ól	
'Akrestíjál	'Absí'ól	'Auvneuvál	
'Arne'él	Uvátír	Ná'ús	
Tírán'arnás	Zarik'abeg	Termen	
Já'asíko	Mísónkés	Mátír	

[Fol. 26a]

Násákíb	'Aksenúníjós	'Únár
Barákíjás	Rústíuvón	Dákíjás
'Órnejás	Terás	Kínás
'Absálón	'Ansekó	Múd
Metós	Mút	Ketóná
Lí'asá(?)	Kíná	'Arasá(?)
'Anjós	Sardí	Kalásín
'Úsúrán	Mírá'ak	Uváróka
Uvardí'aka	'Asamá'ól	Kóná'al
Dórán	'Arní	Márik
Lasanek	'Amíjós	Dauvra

Bared	Mejál	Másidenjál
'Armejál	'Arjámí	'Anámjál
'Aldjál	'Auvjál	Já'ab
Fú'amá	Fújámá	Sardúr
Matauvádáj	'Arádjál	Rauver
Fárúl	Ferteka	Súhál
Míká'él	Gabre'él	Súrjál
Sadákjál	Sarútjál	'Anánjál
Rúfá'él	'Akhrátjál	Chármásjál
'Akmajjál	'Afdámjál	'Arenjánjál
[Fol. 26b]		
'Ásrám	Zidá'ól	Súrúk
Mensúk	'Achabrejánós	Kírúbél
'Afnánjál	'Atleuvá	Berestejál
'Abrejál	'Abrák	Rág
Fertejál	Ferfár	Fámáuváuvál
Fánánjál	Dídjál	Marádkejál
'Afdekjál		

133. „Ó Svatá Trojice, já, Tvůj služebník (jméno⁴³), беру útočiště v těchto Tvých Jménech a ve Jménech Tvých andělů a Tvých kněží, aby se nečistí duchové a zástupy DIABOLU¹³⁵ nemohly ke mně přiblížit po mé pravé ruce,¹³⁶ ani po levé ruce, ani přede mnou, ani za mnou, kdekoli se mohu nacházet.“

'Ijasjón	Ródachn	Hedrá
'U'úsúsínójákek	'Ajúuvós	
Salás'él	Héséuvón	Dénpes

[„V těchto Tvých jménech hledám útočiště, já, Tvůj služebník] (jméno³⁸).“

¹³⁵⁾ Tento řecký pojem pro „d'ábla“ dokládá silný koptský vliv z Egypta. Je ostatně pravděpodobné, že i řada ostatních egyptských vlivů obsažených v této knize se do Etiopie dostala prostřednictvím Koptů. Jen stěží je můžeme odlišit od starších vlivů, přinesených styky s touto oblastí ještě v dobách poroby Nubie dynastickým Egyptem, ale svojí roli zde nepochybně sehrály i následnické říše starého Egypta: Meroe a Napata, trvající od 3. století před Kristem do 3. století po Kristu. Byly vytvořeny egyptskými kněžími, kteří uprchli z Egypta po jeho podmanění cizinci.

¹³⁶⁾ Ve zmiňovaných stranách těla se může skrývat pokroucená dávná znalost aury a její polarity. Z egyptských magických textů doklady o vědomí a užívání polarity máme. Jestliže bylo například třeba šlápnout na sošku, muselo se tak učinit levou nohou. Ostatně obrat „bratrstvo levé ruky“, označující černé magiky, naznačuje patrně totéž.

Poznámka českého překladatele

Patří k dobrým překladatelským zvykům pořizovat překlad z originálu, pokud je to jen trochu možné.

Vzhledem k tomu, že Wallis Budge patřil k nejvýznamnějším egyptologům a praktickým filologům přelomu století, lze jeho anglický překlad vzít jako východisko. Málokdo se jak v jeho době, tak i v současnosti vyznačoval tak širokým spektrem znalostí starověkých národů a jejich jazyků.

O šíři jeho zájmu velmi výmluvně vypovídá skutečnost, že, ač egyptolog (původním zaměřením klínopisec), studoval i všechny africké kultury, které by mohly být ovlivněny nebo naopak samy ovlivnily starověký Egypt. Tak si jako první a na dlouhou dobu jediný povšiml i našich misionářů do Etiopie a Egypta Václava Remedie Prudkého a Josefa Římaře. Znovu s nimi seznámil odborný svět o padesát let později až současný ředitel Egyptologického ústavu v Praze a Káhiře dr. Miroslav Verner.

K překladu z překladu jsem přistoupil ze dvou následujících důvodů:

1. Cílem nebylo podat vědecký překlad pro potřeby filologie či kritické vydání, ale prozkoumat tento téměř neznámý text z hlediska esoterických nauk a současné psychotroniky a zpřístupnit jej čtenáři s podobnými zájmy.

2. Sám etiopsky neumím, přesto se domnívám, že současný výsledek mého českého zpracování všeobecně uznávaného anglického překladu zachová lépe celkový smysl textu než přímý překlad z originálu, který by pořizoval lingvista bez ohledu na duchovní význam.

Musím totiž bohužel konstatovat, že s nepochopením obsahu se u „knih mrtvých“ setkáváme často. Je všeobecně známou skutečností, že překladatel musí být vybaven nejen dobrou znalostí jazyka, ale především předmětu, který překládá. Zejména druhá podmínka často chybí.

Dnešní poznání ukazuje, že „knihy mrtvých“ spadají zcela do oblasti zájmu duchovního, resp. psychického výzkumu (připravuji publikaci „*Základy psychismu*“, kde to bude dále rozvedeno). Z tohoto důvodu je třeba, aby vydavatel takových děl měl nejen příslušné historické, příp. etnografické vzdělání, ale aby mu především nebyly neznámé výše uvedené sféry bádání.

Při překládání „*Stužky spravedlivosti*“ jsem se držel co nejpresněji anglické předlohy. To však neznamená, že bych ji pouze bezmyšlenkovitě přetlumočil. Budge, ač specialista na náboženství, ji celkově považoval za soubor pověr. Proto nás nepřekvapí, že mnohé z tohoto textu patrně sám nepochopil, což způsobilo jeho ne vždy správnou interpretaci díla. Musel si proto vypomáhat různými vsuvkami, které uváděl v hranatých závorkách. Při pochopení obsahu textu se z nich řada ukázala nadbytečnou a zavádějící, a tak jsem je vypustil.

Typografické uspořádání textu, tak jak jej vydal Budge, bylo značně nepřehledné. Z tohoto důvodu jsem jej rozdělil do veršů, které jsem očísloval pro snadnější citovatelnost.

Přehlednosti a čitelnosti textu v původním anglickém vydání neprospělo uvádění některých vysvětlivek a překladů jmen. Ty jsem všechny s příslušným odkazem odsunul do poznámkového aparátu, kde jsou označeny: „v originále“. Tyto vysvětlivky pochopitelně rovněž pocházejí od prof. Budge.

Stužka spravedlivosti obsahuje dlouhé seznamy jmen, které si do budoucna zaslouží samostatný výzkum. Je samozřejmé, že Budge je uváděl ve fonetice odpovídající angličtině. Toto bylo nutno změnit pro potřeby češtiny. Vedle českých dlouhých hlásek byly změněny následující grafémy:

anglický	český
kh	ch
Y	j
w	Uv

Naznačení přídechu (‘) bylo zachováno i v českém překladu.

Pokud jde o poznámkový aparát, prof. Budge opatřil text jen několika poznámkami. Ty byly všechny v překladu zachovány s označením, že se jedná o jeho poznámky. Všechny ostatní poznámky historického, faktografického a psychotronického obsahu jsou mým dílem.

Pozorný čtenář jistě postřehne, že se v textu vyskytuje řada pojmů, které by vysvětlení potřebovaly, ovšem vysvětleny nejsou. To padá na vrub naší dosud příliš malé znalosti jak gnóze, tak především etiopských prvků, které se ve „*Stužce spravedlivosti*“ pochopitelně velmi silně projevují.

Nicméně jsem přesvědčen, že i tak splní tato edice účel, k němuž byla připravena, totiž poukázat hlavně na vnitřní (duchovní) aspekt „knih mrtvých“.

Závěrem ještě přehled knih o gnózi, které jsem našel v češtině:

1. J. Matoušek: Gnose, Praha 1925
2. P. Pokorný: Počátky gnose, Praha 1969
3. P. Pokorný: Tomášovo evangelium, Praha 1982
4. P. Pokorný: Píseň o perle, Praha 1986

Dobrozdání ke knize Stužka spravedlivosti

Vyzkoušel jsem uvedená boží jména. Působí mocně, svatě a přesvědčivě s introspektivní tendencí a přitom naprosto přirozeně, bez nejmenšího napětí. Podmínkou je velmi, velmi pomalé a opakované vyslovování a prohlubování jmen v Duchovním Srdci. Nikoli v hlavě nebo v místech obvyklé tvorby zvuku. Je třeba si uvědomovat představy zvuků, provázené hlubokou úctou a oddaností (v hlubině ticha) k esoterické Skutečnosti, kterou jména zastupují.

Vlny a vibrace jmen jsou svojí duchovní čistotou tak mohutné a funkční, že jsou sto rozpustit myšlenku-cit ega, ponořenou k Srdci, nebo ji rozepnout do nekonečna. Jde o vytvoření psychického vakua, na jehož místo okamžitě nastoupí Skutečnost, resp. latentní síla, kterou jméno zastupuje.

To je zřejmě hlavní účel knihy.

Z těchto důvodů, pomáhajících svým speciálním způsobem k osvícení a současně k podpoře ideje znovuzrození, doporučuji toto unikátní dílo k českému vydání.

Dr. Eduard TOMÁŠ